

ADVENTHÍRŰK

MAGYARORSZÁGI + H.Ű. + ADVENTHÍRŰK + GYŰLEKEZETI + KÖZLÖNYE

RENHATODIK EVFOLYAM 4. SZ.

1939. OKTOBER—DECEMBER

Kötelességek.

Ahol Isten Lelke lakozik, ott szelidség, űlem és barátságosság uralkodik. A valóban keresztény a példaképét — Jézus Krisztust — követni akarja. Törekedni fog arra, hogy Isten parancsát e földön megvalósítsa, mint ahogy megvalósul az a mennyekben. Emberek, kiknek szívük bűntől szennyes, nem buzgólkodhatnak jó munkákban. Nem teljesítik a Tízparancsolat első rendelkezését, mely az ember Isten iránti kötelességeit előírja, de áthágják a másik hatot, amelyek az ember embertársaival szembeni kötelességeit szabályozzák. Szívük önzéssel a maguké és állandóan hibákat találnak olyanokban is, kik tulajdonképpen jobbak, mint űk. Olyan munkát végeznek, melyet Isten nem rájuk bízott, míg elhanyagolják azt, amit tenniük kellene: magukra ügyelni, nehogy szívükben keserűség halmozódjon, s nehogy a gyülekezetben a hitetlenség támadjon. Szemeik, melyekkel szomszédjaink felé kellene tekinteni, hogy cselekedeteiket bírálja és megítélje, kifelé kémkednek és figyelemmel keresik embertársaik jellemben a hibákat. Ha ezek, szívükből az irigység, gonosz gyűlöletet és gyanakvást kiáltják, akkor nem fognak a bírói székbe ülni, hogy ítélnének olyanok felett, akik Isten szemében jobbak, mint űk maguk.

Aki másokat akar megreformálni, törekedjen először önmagát megjavítani. Mesterének példájával kell bírnia és késznek kell lennie a hasonlóak szidalmazásának elviselésére és megtagadásra. Egy lélek értékével szemben egész világ értéke semmivé zsugorodik. Aki Jézust valóban szereti, arra fog törekedni, hogy életét e példa képmására alakítsa

és az ű szellemében fog mások megmentéséért fáradozni.

Krisztus elhagyta mennyei királyi székét és lejött a földre, hogy az embereket a maga számára megnyerje és örök üdvösségüket biztosítsa; ű elviselte a bűn borzalmait, a gyalázatot és végül a halált, hogy minket megszabadítson. Tekintettel a végtelen nagy árra, melyet Krisztus az emberiség megváltásáért fizetett, senki, aki az ű hitvallója, ne merészeljen csak egyet is legkisebbjei közül közömbösen kezelni. Milyen gondosan kellene a testvéreknek és testvérnőknek a gyülekezetben minden szavukra és cselekedetükre ügyelni, hogy a „bort és az olajat ne bántassák.“ *Milyen, türelmesen, úrúraisagosnak és szeretetteljesnek kellene lenniük azokkal szemben, kiket Jézus, vérén vásárolt meg! Milyen hűségesen és komolyan kellene igyekezniük, hogy a csüggedőket és reményvesztetteket felemeljék. Milyen szeretettel kellene azokkal bánniuk, kik az igazságot akarják követni, annak ellenére, hogy otthonukban ezt ellenzik és állandóan a hitetlenség és sötétség légköre veszi űket körül.*

Ha azt gondoljuk, hogy testvérünk hibázott, nem szabad ezt egymásközt suttozva tárgyalni, megítélni és ezeket a vélt tévedéseket, sőt hibákat nagyítani. Sajnos, ez gyakran megtörténik és azokra, akik ilyent tesznek Isten neheztelése száll. Sátán pedig ujjong, hogy lelkeket megingatni és megkárosítani volt alkalma, kik pedig erősek lehettek volna az Úrban. A világ látja az ű gyengéiket és mind a tagokat, mind az igazságot gyümölcseik nyomán ítélik meg.

A rágalmazó nem lakozhat Isten sátorában és a szent hegyről is kizáratik. Aki embertársában hibákat keres, nem cselekszik Isten tetszésére.

Akadnak a gyülekezetben megtéretlen fér-

fiak és nők, kik többet törődnek saját véleményük és érdemeik fenntartásával, mint embertársaik üdvével. Sátán felhasználja ezeket nehézségek, bonyodalmak teremtésére, melyek a prédikátorok idejét igénybeveszik s ez alatt sok lélek elvész.

Ha a gyülekezet tagjainak véleménye megszlik, akkor szíveik kemények és ellenállóak lesznek. A prédikátor helyzete ilyenkor igazán nem irigylendő, mert bármily bölcsen is cselekszik, határozata mégis egyeseknek nemtetsző lesz és a pártoskodás szelleme ezáltal csak erősödik.

Azok a gyülekezeti tagok, kik a mások hibáiról és tévedéseiről szóló mende-mondákat meghallgatják, nem cselekszenek Isten előtt kedves dolgot. Nem volna szabad az ilyen hírekre hallgatniok, hanem kérdezzék meg: „Követted-e pontosan Megváltód utasításait? Felkerested-e a törvényszegőt és figyelmeztetted

öt négy szemközt? Vonakodott-e ő rád hallgatni? Magaddal vittél-e két-három tagot és imával, szeretettel, alázattal és barátsággal próbáltatok-e őt meggyőzni? Túlrad-e szíved az iránta érzett szeretettől?” Ha a nagy Vezér utasításainak, melyeket a tévelygőkkel való bánásmód felől adott, eleget tettünk, akkor itt az idő, a további lépések megtetésére. Hirdessétek ki a gyülekezetben és tegyetek törvényt rajta az Írás parancsa szerint. Így Isten a gyülekezet határozatát jóvá fogja hagyni és a botránkoztató tagot, ha bűnét meg nem bánta, kizárja. Azonban minden más esetben zárd be füleidet és tartózkodj attól, hogy felebarátodról szóló rágalmakat meghallgass. Ha nem volnának testvérek, akik ezt teszik, akkor a gonosz nyelvek rögtön elhallgatnának, mert nem találnának alkalmas talajt, melyen egymást marhassák és végül feltalhassák.

White G. Ilona

1939. évi Aratási Hálamunka

szeptember 23-án kezdődik

és

november 11-ig tart.

Idézet a Jövendőmondás lelkének írásaiból:

„Isteni Vezetőnk, aki egyetlen csatát sem vesztett még el, önzetlen és hűséges szolgálatot vár mindazoktól, akik szolgálatába léptek. Elvárja, hogy a világ végéig tartó harcban, amely most is folyik az igazság hatalmai és a gonosz seregei közt, úgy a gyülekezeti tagok, mint a prédikátorok résztvegyenek. Mindazoknak, akik magukat katonái közé bevétették, hűséggel és lelkiismeretességgel kell betölteniök szolgálatukat, mint olyan emberek, akik a rajtuk nyugvó felelősség tudatában vannak.”

Bizonyságtételek 9. k. 116. old.

Felhívás!

A mű számít minden tag hűséges munkájára. Ha mindenki szívére veszi a Mester parancsát (Máté 28, 19. 20.) és önként vállalja a ráeső részt, akkor a célon túlmegyünk! A munkát főleg a szép kiállítású aratási „Idők Jelei” füzettel és a most megjelenő nagyszerű nevelési könyvvel: White testvérnőnek „Üzenet az ifjúságnak” című művével végezzük.

Adjon az Úr népének kedvet és szorgalmat a munkához!

Célra fel Testvérek!

A Magyar Közösség
Belmisszió osztálya

Ifjúsági kirándulás

1939

Emlékezetes marad az ideai áldásos kirándulás minden napja. Budapestről indulva négy órai kellemes utazás után megérkeztünk Belpátfalvára. Kicsiny a község, de nagyon szép helyen fekszik Eger város felett. A menedékház, ahol laktunk is, a Bélkő mellett áll, amely kb. 900 m magasán fekszik a tenger színe felett. Minden oldalról magas hegyek veszik körül. Fenyő, bükk és tölgyerdők övezik. Rengeteg szamócát szedgettünk, mert meg volt engedve. A csörgedező patakok vize úgy ivásra, mint a test felfrissítésére, felülmúlt minden más vizet. A tágas menedékház 2 szobája, a padlás és erkély kényelmes nyugvóhelyet nyújtott a 80 utasnak. Közöttünk volt *Thomas* atyafi Németországból, mint vendég; *Berghauer* atyafi, mint a kirándulók parancsnoka; *Sohlmann* atyafi a kirándulás szervezője, *Bajor* atyafi, az étkezés és étrend rendezője, aki igen nagyszerű menüket állított össze, majd *Murányi* és *Zarka* atyafi, aki szintén vendég volt pár napra. A hangulat szent, békés volt s a példás testvéri szeretetet mindenki érezte. Az ifjúság vidám játékokat rendezett és meglátsozott, hogy mily magas színvonalra törekszik ebben is a keresztény férfi és a nő. A rétek és hegyoldalak szép virágait örömmel gyűjtötték csokorba. Voltak, akik a Felvidékre is átrándultak. Ezek igen jól érezték magukat ott és sok újat és szépet láttak. A kirándulás főcélja abban valósult meg, hogy gazdag lelki áldást nyújtott mindenkinek. Mikor hálát adtunk és bizonyosságot tettünk a kirándulás áldásos voltáról, elmondhatta mindenki, hogy az előízét érezte annak az eljövendő boldog kornak, amikor örök időken át Jézus lábainál lehetünk minden küzdelem, szenvedés, fájdalom nélkül és szemlélni fogjuk Isten végtelen nagyságát . . .

Mielőtt rátérnénk a tanítások által nyújtott áldások ismertetésére, elmondjuk a napi programot:

Reggel a hat órát ébresztő kürtszó jelezte. Hét órákor közös reggeli áhitat volt. Azután a reggeli étkezés következett, melyért szintén közös imával adtunk hálát Istennek. Utána az ebéd készítésében kiki ott segédkezett, ahol akart, kivétel a vízfordást, mert ez Téglás testvéren kívül senki másnak nem volt valami kívánatos. Az ebédet közös ima előzte meg. Ebéd után: hálátadás, mosogatás, pihenés, játék, vagy séta követte

a napi programot. Délután félhatkor mindennap áldásos bibliaóra gyülekeztünk egy nagy tisztásra. A községből is kijöttek azok, akik megéreztek, hogy Isten gyermekei laknak a menedékházban. Megilletődve látták, hogy énekekkel, imával és az evangélium prédikálásával miként dicsőítjük a jó Istent.

Hétfőn az első bibliaórán, *Thomas* atyafi szólt az ifjúsághoz: Miért él egy fiatal? Ezt minden kereszténynek tudnia kell. Sokan vannak, akik nem tudják. Tapasztalatokon kell keresztül menniök, hogy célt tűzhessenek ki maguk elé. Cél nélkül olyan az ifjú élete, mint a kormány nélküli hajó, mely vihartól ide-oda hanyattatlik, míg el nem merül. A keresztény ifjúnak célja legyen! Miért élünk? A világiak azt mondják: az élvezetekért! Jaj ezeknek! A világ csal. Az ördög nap-nap után újabb szórakozásokat talál ki, melyekkel elcsábítja, megcsalja az ifjakat. Csak későn tudják meg, hogy becsapva, az örömeikért drága árat fizettek. Nemcsak pénzt, hanem az egészséget, sőt az örök életet is . . . Vigyázzanak még azok is, akik erősen állnak, mert az erős fát is ki lehet vágni kis fejszecsapásokkal . . .

Hogyan állhat ellen az ifjú a kísértéseknek? Az ördög kétféle képet mutat: az élvezetek és a kétségbeesés képét. Először bűnbe csal, majd lehetetlennek tünteti fel a szabadulást és a halálba kergeti az ifjút. Van világi öröm, melyért mindenkinek mindig fizetnie kell. A másik öröm, az igazi: még a legszegényebb kunyhóban is megtalálható. Ez örökké tart és nem kerül semmibe. Krisztus ezzel akar minden ifjút megajándékozni. Ezért legyen az ifjú vágya: Jézus, ki által Isten megadja minden szívnek az igazi békét. Amen.

Kedden *Murányi* atyafi beszélt: Isten gyermekeinek, ifjainak: béketűrőnek, teherhordozónak kell lenniök. Mindenkinek van a vállán kereszt, ami nélkül nincs élet. Az emberek hasonlók a jó vagy a rossz fához; van tölgy, bükk, fenyő, akác, fűz, pálmafák és még sok más. Az utóbbiról elmondta, hogy melyek a jótulajdonságai. Meleg vidéken él és alatta a vándor, a karaván örömmel pihen meg, mert nyújt hús, lombos árnyékot s a fáradt testet felüdíti édes, kellemes ízű gyümölcseivel. Ha e pálmafák jótulajdonságait magunkévá tesszük és az élet ösvényein elfáradtaknak Jézus beszédének édes gyümölcset nyújtjuk, akkor Isten maga fog bennünket éltetni az örökélet fáinak gyümölcseivel.

Amen.

Szerdán imaórát tartottunk.

Csütörtökön *Berghauer* atyafi beszélt:

Isten Lelke kellő időben figyelmeztet bennünket, hogy vigadozás közben meg ne feledkezzünk az Istennel való közösségünkről. Aki igazi keresztény akar lenni, annak imádkoznia kell. Az imádkozás elhanyagolása az oka minden eredménytelenségnek, levertségünknek. (Máté 7, 7. 8.) Aki áldás után vágyik az kér, az zörget. Aki becsüli a menny áldását, az küzd is érte. A szívből jövő ima Isten szívéhez jut. Jákób is becsülte és vágyott a menny áldása után, azért mondta: „Nem bocsátlak el...” (1. Móz. 32, 26.) Ma is vannak ellenségeink. Ahányszor elfáradunk, annyiszor veszítünk. Az imádkozásra tűzzünk ki pontos időt, éppen úgy, mint az étkezésre. Dániel napjában háromszor imádkozott. (Máté 6, 6.) Az Úr kér, hogy a hátralévő időt töltsük imával. (Máté 26, 39—41.) Nemcsak akkor kell imádkozni, ha bajba vagyunk, hanem előre is. Az ördög már a felébredésünknel meg akar akadályozni abban, hogy imádkozzunk és a Bibliát tanulmányozzuk. Sokszor sikerül is neki ez. Jólehet a lélek kész, de a test erőtelen. Minél több a munkánk, annál többet kell imádkoznunk. Nemcsak reggel, de délben is kell, hogy újból megteljünk Szentlélekkel. Az olaj könnyen elfogyhat s csak azok fognak megszabadulni e gonosz, lelket szédítő világból, akik imádkozni tudnak. Este ismét imádkozzunk. Tartsunk számadást, hogy mit tettünk jól, mit nem jól, hogy a következő napon már tisztább, szentebb életet élhessünk. Amen.

Zarka atyafi pénteken nyújtott tanítást Énekek éneke 2, 15. alapján. Nem az Alpok, nem a Kárpátok hegylánca kínoz meg bennünket, hanem az a kis homokszem, porszem, amely a szemünkbe esik és komoly bajt idézhet elő, ha nem távolítjuk el kellő időben. Az első emberpár látszólag nem nagy bűnt követett el és mégis az a kis dolog elzárta őket azon áldástól, amely Istennel kötötte volna össze őket. Nádáb és Abihu aránylag kicsiny bűn miatt veszítették el életüket. (3. Móz. 10, 1.) Kicsiny dolgoknak nem tulajdonítunk semmit, mégis ezek képezik a legnagyobb bajokat. Egy kicsiny csavar hiánya az egész üzemet megbéníthatja. Naámán nagy hadvezér volt, mégis ki volt zárva betegsége miatt a családjából, a társaságból. (2. Kir. 5.) Mi lehetünk alkalmas, nagyszerű eszközök a mű végzésében, s mégis valami kis bűnbetegség kizár az Isten országából. Kicsiny elszólás, vagy jelentéktelen dolog nagy veszedelembe vihet. (Jakab 3, 4—6.) A nyelv kicsiny dolog és mégis hány ember nem kap örök életet miatta. Józanoknak kell lennünk. Távolítsuk el magunkból a kis homokszemeket,

hogy áldásul lehessünk embertársainknak, testvéreinknek. Amen.

Szombat délelőtt *Thomas* atyafi János 12, 20. 21.-ből kiindulva arról tanított, hogy teljesülhet-e azok vágyakozása, akik ma kívánják Krisztust látni.

Jézus jelleme vonzóerőt gyakorolt környezetére. Ha napjainkban élne, szintén sokan elzarándokolnának látni Őt. Mi módon láthatjuk? Minden korok művészei megpróbálták Jézus szemeink elé festeni, szoborba faragni. A szív vágya azonban szebbnek képzel el Őt, mint azt a képek mutatják. Jézusról nincs is kép. Isten lényét senki sem festheti le. Ha próbálkoznánk, ez csak megakadályozna Krisztus elképzelésében, megismerésében. A szív mégis kívánja látni.

Hogyan néz ki Jézus? Külső vonások nem ismertetik meg jellemét. Már pedig akarja Isten magát velünk megismertetni, megláttatni. Lefesteni, megrajzolni mégsem lehet. (Márk 9, 3.) Melyik festék, vagy ceruza képes ezt a fényt visszaadni? A megdicsőült Krisztust nem lehet megfesteni, másolni. Jelleme, szeretete, hűsége szemmel nem látható képet képzelhet el velünk. (Máté 11, 27.) Tehát miképpen ismerhetjük meg valaki jellemét? A megismerés legjobb módja az együttélés és társalgás. Ha Jézust akarod látni, élj mellette, vele. Ő óhajtja társaságot. Őt a tanítványok közül egyik sem festette meg. A négy evangélista azonban megrajzolta, papírra vetette, vázolta jellemét. Így mi is megismerhetjük Jézust, megláthatjuk, miként kortársai. Sokan kiáltják: „Szeretnénk látni Jézust!” Jézust meg kell látni még követői jelleméből, életéből. Aki Jézus nevét vallja, mutassa meg az ő jellemét.

Foglalkozzunk magával az emberrel is. Isten a maga képére teremtette az embert. Az ember arcán öröm, nyugalom, megelégedés, szelídség, Istennel való egység látszott és ez töltötte el egész lényét. Ezen kép azonban a bűnbeesés által összetört. Isten célja, hogy e képet újból helyreállítsa. Ha Ádámmal hasonlítanánk magunkat, torz alakoknak látszanánk mellette. A ma élő ember arcán hatezer év látszik. Milyen mértékben változhatunk vissza Isten képmására? Mi módon alakulhat ki bennünk Isten képe? (1. Thess. 2, 13.) Az Úr munkálkodik bennetek, amint hiszitek. Lázár sírjánál mondta Jézus: Ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét. Ezen feltételek mellett kezd meg a nagy szobrász az átformáló, átalakító munkát. A régiből újat, saját képét formálja ki. Isten benned élő anyagon munkálkodik. Ebben a munkában Istent meg is

lehet akadályozni, sőt dacolhatsz is vele, ami miatt Ő abbahagyja a munkát.

A gyülekezet hasonlít az olyan múzeumhoz, melyben félig elkészített edények, szobrok, alakok porladozásnak indulnak, hogy elveszítsek azt a kis formájukat is, melyet a mester sok fáradság által hozott létre. Kevés ember hagyja magát teljesen átfórnival. Azonban kitartóan szemlélve Jézust, vágy kél szívünkben, olyanná lenni mint Ő. Két nagy vezér küzd minden emberért, az egyik kínálja a világ élvezeteit, a másik kívánja, hogy elhagyjuk ezeket, hogy elnyerjük Isten országának örömeit. Jézus azt, aki ellenkezik, nem tudja bevinni országába. Vajjon mi kívánjuk-e, hogy Krisztus képe kialakuljon bennünk? Jézus csodálatosan van megfestve az Ő igéjében, munkájában. Így, ha valaki látni kívánja, megláthatja. Amen.

Szombat délután *Sohlmann* atyafi e szavakkal kezdte prédikálását: „Vannak emlékek, melyekből erő fakad a küzdelem idején. Isten felhívása az ifjakhoz: (4. Móz. 10, 29—31.) Mózes egy ifjút hívott, akinek szolgálatára szükség volt. Ismerte a járatlan utakat. Most elő, jöjjetek Ifjak, kik a pusztában ismeritek az utakat, szükség van reátok, munkáitokra! Ha hallgatsz Jézus hívó szavára, ki tudja, mire használhat fel az Úr? Ne nézd mire vagy magadtól kéred! Jézusnak egy szürke számarra volt szüksége, hogy dicsőségben bevonuljon. Jézusnak a szürke emberre is szüksége van. Ilyen egyszerű eszköz által nagy dolgokat visz véghez. *Gariwaldi*, az olasz hős, kétezer emberrel ment hazát szerezni, s ezt mondta katonáinak: Jobbat nem ajánlhatok most, mint éhséget, nehézséget, szenvedést és halált. Nekünk pedig ezt mondja Jézus: Nem ígérek fényes állást, könnyű életet, hanem nehézséget, küzdelmet, önmegtartózkodással járó életet. De ha szeretsz engem és embertársaidat s gyűlölöd a bűnt, akkor jössz.” Vajjon Jézus tartogatta-e a jövőt? Nem, megmondta, mi vár arra, aki kész Őt követni. Így mondta: Aki engem akar követni, tagadja meg magát; e világon nyomorúságotok leszen . . .”

Van keserűség nélküli öröm is ebben az életben. Az adventi mű ajánlja azt, amit a világ nem adhat, vagyis Jézus szolgálatában az evangélium hirdetését. Kik erősek a munkában? A kitartók. Meg kell szeretni azt a kezet, mely fenyít és áldani is tud. *White* testvérnő ezt mondja: „Olyanokra van szükség, kiket sem eladni, sem megadni nem lehet, akik nevén nevezik a bűnt, akik

az igazság mellett megállanak, még akkor is, ha az ég leszakadással fenyeget.”

Az ifjúságnak van szép jellemvonása: a vállalkozási kedve. Ez az, amire Istennek szüksége van. Ezt kell helyes mederben vezetni. Fel kell jól használni. Nincs szebb, mint a fiatalságot Jézusnak áldozni! Abel fiatalon szenvedett az igazságért. Mózes királyságot, fáraóságot dobott el. Dura mezején három ifjú arra vállalkozott, hogy Istenért állva maradnak. Azóta is sok-sok ifjú hős volt, kik Istenért, az igazságért vállalkoztak a szenvedéssel megelőzött halálra. Ki tette ezeket hőssé? Krisztus lelkülete. Ezek is követtek el hibákat, ezek is küzdöttek rossz szokásaikkal, de Jézushoz hűek voltak, azért tudtak ilyen hősök lenni. A mártírok sora még nem halt ki. (Zak. 9, 16.) Amen.

Utolsó alkalommal vasárnap ismételt *Berghauer* atyafi szólt Jézus eljövételéről és az azt megelőző jelekről, amelyek bizonyítják, hogy ma még közelebb van a vég. (Zsid. 10, 37.)

Hiába jött le, hiába szenvedett, halt meg, ment fel a mennybe Jézus, ha el nem jönne. Egyetlen boldog reménysége a kereszténynek az, hogy Ő ismét eljő. Ez halt ki a kereszténység szívéből. A hitvallásban sokan mondják, sokan hiszik is, rettegnék tőle, de nem vágyják eljövését. Szünetünk a jelen életben nem tart örökké. Nemsokára megkezdődik az igazi öröm, amely örökké fog tartani. Amen.

Végül kifejeztük egyenként hálánkat a kirándulás áldásaiért. Bizonyosságot tettünk arról, hogy mily felemelő hatással volt reánk ez a 10 nap, melyet a szabadban Istennel és egymással eltölthettünk.

Kedden reggel fájó szívvel, de megújult lélekkel indultunk haza, azzal az elhatározással, hogy új lendülettel visszük előbbre Isten ügyét, a jelenvaló igazságot, az adventi művet.

Pesthez közeledve a vonatban még egyszer hálát adtunk Istennek és énekel dicsőítettük Teremtőnket.

Sántha G.

Ima

Uram, sok a vétkem:
Eddig bűnben éltem.
Most, hogy Hozzád tértem,
Még ne legyen végem!
Ha egymagam lennék
Tudod: megpihennék.
Szó nélkül elmennék,
Hisz halnom: nyereség.
De itt kell maradnom!
Ne sirjon az asszony:
Hát az árva gyermek?
A szíve reped meg.
Könyörgök, nem másért
Csak a kis családért . . .

GYÜLEKEZETI ÉLET

HATVAN. A gyülekezet kemény harcokat élt át. A viharnek szele, nagyon megritkította ágait s akik megmaradtak, azokon is még sokáig meglátszott a vihar pusztító nyoma. A töredék a gyülekezeti helyiséggel Újhatvanból átköltözött Óhatvanba. Ez a változás nagy áldozatokat követelt az újhatvaniaktól, de rövidesen látszottak ennek gyümölcsei. Már az első negyedben keresztelhetünk három kedves lelket.

ERK. Mikor először ezt a gyülekezetet meglátogattam, akkor járatlan úton, térdig érő hóban kellett mennem, hogy odajussak. Érdemes volt a nagy hóban 8 kilométert gyalogolnom. A célt tartva szemeim előtt, mentem előre. Amikor odaértem, tudomásra hozták, hogy egy barátokzónő azt álmodta, hogy 3 atyafi jön. „Most már egy megérkezett” mondták. Alig egy félóra múlva szánkó állt meg a ház előtt és a leg-

nagyobb örömeinkre másik két atyafi szállt le róla. Másnap a szombatot örömmel töltöttük együtt. Érdekes volt, hogy a testvérek házai előtt a hó nem volt eltakarítva; ellenben kertjeiken keresztül eltakarított utak voltak, melyek összekötötték egymás házait. Érdeklődésemre azt a magyarázatot adták, hogy ellenségeinket így tartják távol, akik igyekeznek nekik ártalmukra lenni. Ez a gyülekezet is sok küzdelmen ment át. Soraik közül néhányan el is estek, de a maradék kitartott az Úr mellett.

TÓTYARMAT. Így nevezték a balassagyarmati Újtelepet a csehek alatt, mikor közte és a város között az Ipoly folyó képezte az országhatárt. Ma azonban csak a géppuska beton erődítményei és az emeletes vámhivatal épülete emlékeztet benünket a húszéves multra.

Tótyarmat egyik pusztáján lakott egy Mericza nevű család, akik Kristóf testvérnőtől megismerték az igazságot. Ezekkel foglalkozott Benyovszki és Gehán atyafi.

Mericza testvérnő egy alkalommal találkozott Mészáros Mihály nevezetű ezermesterrel, aki buzgó katolikus lévén, megtámadta a testvérnőt és elmondotta mindenféle antikrisztusnak. Ezen esemény után Mészáros még hűségesebben járt a búcsúkra.

Miután a telepen, ahol lakott, templom nem volt, így több kilométer távolságra kellett a szomszéd községbe templomba járnia; ahol egy vasárnapon a lelkész megkérte, hogy javítsa meg falióráját. Ő kijelentette a lelkész előtt, hogy vasárnap nem dolgozik, mert az bűn. A lelkész azonban meggyőzte arról, hogy ez a munka nem számít bűnnek. Ez az eset indította azután az igazság kutatására. Ezekután találkozott egy szlovák adventistával, akivel együtt tanulmányozta a Bibliát. Később eljárt szombatonként az összejövetelekre Mericzáékhoz. A kapott világosságot megismertette hozzátartozóival és ismerőseivel. Elhívta Mokri atyafit, aki ezen megkezdett munka alapján nemsokára egyszerre 11 lelket keresztelt meg. Jelenleg ezen gyülekezet Balassagyarmat néven 20 taggal szerepel. S az a reményünk, hogy Mészáros atyafi, aki jelenleg a gyülekezet vezetője, a gyülekezeti tagokkal karöltve, a lélekmentés terén még sokat fognak tenni. Az Úr tegye erőssé, virágzóvá és gyümölcsözővé ezt a gyülekezetet, neve dicsőségére.

LOSONC. Losoncra az adventi üzenetet a csehek alatt egy államhivatalnok vitte. Szeretett volna több lelket nyerni, de csak két alkalma-

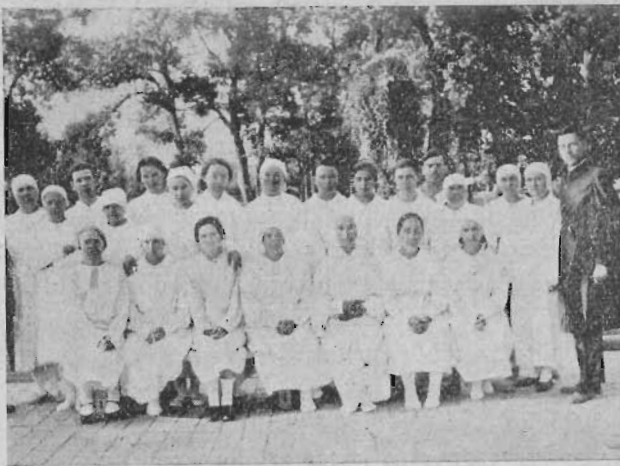
ottja fogadta el az igazságot. Ezen adventista család segítségére jött két könyvevangélista, akik tratterjesztés közben hintették el az igazság magvát. Egy alkalommal elfáradva a parkban leültek pihenni, mert az egyiknek a lábát munka közben egy kutya megharapta. A tarsa azonban, akít Medveczkynak hívnak, azt mondta neki, hogy maradjon ott pihenni. Ő meg elmegy dolgozni, mert el akarja érni napi célját, s ha ezt elérte, akkor visszajön érte. Munkaközben egy fiatal házaspárhoz érkezett. S miután a férfinak bemutatta az iratokat, az a következőket mondta neki: „Jó, hogy jöttél kedves testvér, már régóta várunk; és bevitte a lakásba, ahol a könyvevangélista késő estig foglalkozott velük. Ezt a családot a könyvevangélista átadta a bibliamunkásnak, aki tanította őket. Később Mokri Károly testvér megkeresztelte ezen fiatalember feleségét, édesanyját és húgát. Eddig az összejöveleket magánlakásban tartották, — de többen kezdték látogatni az összejöveleket és így gyülekezeti helyiséget kellett bérelni. A tagok száma hamarosan 17 lett. Sokan elköltöztek és így csak 9-en maradtak ott. Június 29-én volt alkalmunk megkeresztelni az említett férjet is, az anyósával együtt.

Jelenleg a gyülekezetnek 11 tagja van. Hiszünk, hogy az Úr nemcsak elérni engedi a régi létszámot, hanem ezen felül növekedést is ad.

A losonci gyülekezet tagjai szívélyes üdvözlétüket küldik az összes testvéreknek s miután az Urat megismerték, szeretnének benneteket is közelebről megismerni.

Buzgó M.

DEBRECEN. Május 27-én reggel 5 órakor indultak szekéren, kocsikon és taxin Debrecen különböző irányából az emberek a városi erdő felé. Ott közel az egyetemhez van a gyönyörű strandfürdő. Arcuk elárulja, hogy valami nagy ünnepségre készülnek. Fiatalok és öregek arcán a boldogság sugárzik. Aki őket látja, felfigyel rájuk. Hová mennek ilyen korán? — Kérdezik a járó-kelők. Ezek adventisták és keresztségre mennek, mondja valaki. — A kedves debreceni testvérek az örömtől alig tudtak aludni. Péntek este volt a vallástételi óra a gyülekezetben. 22 kedves lélek tett bizonyosságot hitéről, köztük Uzonyiné tvnő 3 leányával, Hajdúböszörményből. A legboldogabb anya, mert látja, hogy gyermekei követik ő vele együtt a Megváltót. Van egy fiatal házaspár Püspökladányból. Ők lesznek az első adventisták a községben. Atyánkfia bátran tesz bizonyosságot. Tudja, hogy a Sátán megfogja próbálni őket, de ő nem fél, mindhalálig hű

akar maradni. A többiek debreceniek. Mind-egyik bátran felel a kérdésre. A gyülekezet örömmel nyújtja fel kezét arra a kérdésre: „Aki mellette van, hogy a barátkozókat megkereszteljük, igazolja azt kéz felemeléssel.”

Pechtol testvér intézkedik: „Reggel 1/26-kor mindenki legyen a strandfürdőnél.” Ott volt mindenki. Jött a 22 barátkozó, jött az egész gyülekezet. Egyik barátkozó elmondja, hogy milyen harca volt az utolsó percben. De ő győzött az Úrnak a segítségével. A fürdőben már vár bennünket a fürdő személyzete. A barátkozók fehérbe öltöznek. A fényképész is előkerül. Ezt a keresztséget meg kell örökíteni. A felvétel megtörtént. Indul a kis sereg a vízhez. A prédikátor néhány szöveget olvas fel és imádkozik. A keresztség megkezdődik. Mindenki látni akarja a keresztség végrehajtását és hallani a Pechtol atyafi szavait, azért igyekszik mindenki a vízhez közelebb jutni. A szavak elhangzanak egymásután: Kedves testvérnő, vagy atyámfia! a te hitednek vallomására megkereszteltek téged az Atyának, Fiúnak és a Szentléleknek a nevében. Egy pillanat alatt megtörténik az alámerítés. Az „Amen” ráhangzik. Egy-egy bibliaszöveg mellelt hagyja el minden új megkeresztelt a mendencét. Látni lehet, hogy mindenki boldog. Megtörténik a 22-ik alámerítés is.

Az öltözködés után még egyszer összegyűl az egész csapat a szép parkban. Az ének elhangzik: „Óh boldog nap, amelyen...” Sok szemben ott csillog az örömkönnny. Az ének után még néhány bátorító szó az új testvérekhez és imádkozás. A keresztség véget ért. Lassan elindul az egész csapat be a városba. Érezni lehet, hogy itt a közösség egy szív és egy lélek. A jövő negyedben kb. 15 lélek készül a keresztségre. Az Úr megáldja a munkát ott, ahol mindenki a legfontosabbat tartja szem előtt: „Az Úr Jézusért való munkát.” — Áldja meg az Úr az új testvéreket,

az egész debreceni gyülekezetet és a munkát, amit az ő népe végez az ő országá érdekében.

NYIREGYHÁZÁN június 10-én örömnappá volt a gyülekezetnek, mert 4 lélek kötött szövetséget az Úr Jézussal a szent keresztségben. Egy közülük a tunyogi gyülekezethez tartozik. Még nagyobb lett az örömünk, amikor a d. u. Úrvacsora után még 5 lélek jelentkezett, akik a jövő negyedben akarnak megkeresztelkedni. Áldja meg az Úr az új testvéreket és a barátkozókat, hogy hí követői legyenek Jézusnak.

Murányi A.

25 ÉV UTÁN! 1914-ben június 2-án indult el egy kis csoport a kassai gyülekezeti helyiségből Tihany felé a Hernádroz. Ott nem messze a vasúti hídnál megállt a kis csoport. Kíváncsi emberek is összesereglettek, mert észrevették azt, hogy itt valami eseménynek kell végbe menni. Kessel Frigyes prédikátor kiadja a jelt, hogy lehet hozzákészülni a keresztséghez. A gyülekezet énekelni kezd. Erre még több kíváncsi ember jelent meg a víznél. Sokan érdeklődtek: „Mi lesz itt? Milyen felekezet ez?” stb. Egy cigányfiú nagy komolysággal oda lépett Kessel testvérhez és érdeklődött, hogy mennyi pénzt kap, ha ő is hagyja magát a „vízbe mártani?” Arra a feleletre, hogy a pipáját kell oda adnia és úgy meg lesz keresztelve, a fiú elszaladt. Félt, hogy elveszik a pipáját. Ez 25 évvel ezelőtt volt. Akkor ott 4 lélek keresztelkedett. Az egyik én voltam. Akkor nem gondoltam arra, hogy háború lesz és 25 évig nem fogom látni a kassai testvéreket. Még kevésbé gondoltam azonban arra, hogy az Úr kegyelmes lesz hozzám és ugyanazon a helyen fogok keresztelni, ahol engem kereszteltek.

Június 24-én szombaton reggel indultunk el a Hernádroz. A testvérek örömmel voltak eítelve, hogy hosszú idő után ismét keresztség van Kassán. Szívemben ott volt a hála is az öröm mellett, hogy az Úr 25 éven át nemcsak a borzasztó világháborún, hanem más nehézségeken keresztül is megtartott az igazságban. Keresztség után Úrvacsora volt, akkor még egy kedves lelket vettünk fel szavazás által. Vajha még több ilyen ünnepnapunk lenne a kedves kassai testvérekkel együtt!

Murányi A.

A MUNKA EREDMÉNYE A KELET-MAGYAR TERÜLETEN. Az Úr Jézusnak misszióparancsa így szól: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fűnek és a Szent Léleknek nevében.” (Máté 28, 19—20.) Ezen parancsnak eleget teszünk mi is a Keletmagyar

területen és az Úr csodálatosan meg is áldja munkánkat. Az elmúlt negyedben 2 új gyülekezetet szerveztünk meg. Gyülekezeteink száma most 52, keresztség, szavazás által felvettünk 78 lelket, így a tagok száma túlhaladja már az 1400-at.

Különös örömünkre szolgált az is, hogy néhány új helyen tudtunk előretörni. Püspökladány szép nagy község, de eddig ott még adventista nem volt. Az Úr egy egyszerű tagot használt fel arra, hogy az evangélium oda is eljusson. Z. atyafi a Dunántúlon ismerte meg az igazságot, onnan haza érkezvén, örömmel tett bizonyosságot az utolsó kegyelmi üzenetről és az Úr 3 kedves lélekkel áldotta meg az atyafi munkáját. Így kezdődött a munka Püspökladányban. A nagy érdeklődést számításba véve, egy termét kellett berendeznünk és munkást oda helyezni. A másik új hely Hajdúböszörmény. Ott a könyvevangélistáktól ismerték meg a testvérek az igazságot. Teremre van szüksége az új gyülekezetnek. Mind a két helyen megvan az engedély az összejövetelekhez, azért mindent elkövetünk, hogy az időt kihasználjuk és testvéreink száma gyorsan megszorodjon. Bizunk benne, hogy rövidesen Hajdúböszörményben is tudunk egy termet berendezni. A harmadik új hely Bihar-nagybajom. Ott a háború után dolgozott 2 könyvevangélista, de eredmény nem mutatkozott. Egy néhány hónappal ezelőtt, a szeghalmi gyülekezeti vén egy levelet kapott: „Jöjj és légy segítségünkre!” Az atyafi átment és egy kis hívőcsoportot talált. Négy kedves lélek már meg van keresztelve, még egynéhányan a következő keresztségre készülnek.

A többi gyülekezetben is tapasztaltunk az Úrnak munkáján sok áldást. Debrecenben 22 lélek keresztelkedett. A felvidéken 7 lélek, Gyulán és Sarkadon 8 lélek keresztelkedett, illetve szavazás által felvétel. Hódmezővásárhelyen 6, Miskolcon 5, Békésen 7, Medgyesegyházán 5, Makón 4, Nyiregyházán 5, Békéscsabán 1, Vattán 2, Diósgyőrben 1 lélek.

Legyen az Úrnak neve áldva, hogy győzelemre segíti népét és hogy az ő drága igazságát is minden helyre eljuttatja. *Murányi A.*

FELVIDÉK RÉGI ÉLETÉBŐL. Mokry testvérünk írja nekünk: „1936-ban történt, hogy Losoncot kaptam új munkahelyül, ahol már jártam könyvevangélista koromban. Most mikor odaérkeztünk, 5 testvérünk várt reánk: a kedves Jozifek család. Így első csoportunk velünk együtt 8 taggal megalakult. Kerestünk és találtunk gyülekezeti helyiséget. Elkezdtük a mun-

adja
ke-kát. Dolgoztunk mindenféle formában. Előadá-
támasokat tartottunk és személyes látogatásokat vé-
k 78-
r azító. Az Úr gondoskodott, mert egy anya a leá-
yával együtt megtért. Később az apa is. Rövid
y néző alatt 7 lelket nyertünk, akik alapjai lettek
pöke losonci gyülekezetnek.

g ad-
tago megáldott az Úr. Tornalján bizonyosságul 3 lelket
is elhívott el az Úr, hogy legyenek alapjai a további
g munkának.

tet Berzéten és Füleken csodás tapasztalatokat
és tettünk. Ez utóbbi helyen tavaly az Aratási
munkálaadó Munkában Zsurek testvérral együtt alig
yban egy egész nap alatt 700 cseh korona, vagyis 140
ermengő értékű könyvet adtunk el. A munka
yezn minden helyen kezdetben nehéznek tűnt fel és
könyvhez járult még a sokféle nyugtalanság, de min-
igazánkor éreztük, hogy az Úr segített. Mikor el-
keztettünk munkahelyünkről, hogy más területre
ély aenjük építeni az Úr sátorát, mindnyájan
etünkönnyek közt búcsúztunk egymástól. Örömmel
számndolunk vissza minden időben. Tudjuk, hogy
hogymunka azóta tovább haladt előre. Valóra vál-
k egk Pál apostol szavai (1. Kor. 3, 6.), hogy az
Biharjrik plántál, stb. Áldja meg az Úr ezen terü-
könyvet és azokat, akik a munkát átvették, hogy
tt. Egzen országa terjedjen. Mi, bár elbúcsúztunk,
güleke szívünk az imádságban egyesítve marad. Aki-
segíti a szeretet egybeköt, azokat semmi el nem
s hívólasztja. Maradunk testvérték az Úrban

meg va
szó ke **Mokry család**
KERESZTSÉG BALATONÖSZÖDÖN. Ünne-
yes és örömteljes napra gyűlt össze Istennek
unk lakó népe, 1939. júl. 1-én szombaton. Kettős ara-
22 év volt az idén. Az áldott napsugár megérlelte a
Gyponát, az „életet“. Ugyanakkor volt a másik
illetés is. A Szentlélek csodálatos munkája által,
helyem kedves fiatal lélek lett bearatva, Isten népe
ázán é begyűjtve.

1. Va Éreztük, hogy a menny is velünk örül. A nap
égesen ontotta melegét, mintha a szíveket uraló
győz a melegével versenyezni kívánt volna. Láttuk,
igazs az Úrert végzett munka nem hiábavaló!

nyí Vajha, ama nagy aratáskor egyetlen begyűj-
y tes kéve sem hiányozna, hanem elfoglalná az Úr
ho os által készített helyét, a mennyei csűrben.

ár já **Csordás M.**
mik MEGTÖRTÉNT. Utazott egyik testvérünk.
a ke éhezett. Nem talált a podgyászában ennivalót.
velü állomáson a váróterem mellett étkezőhelyiség
s tal olt. Bement oda. Rendelt magának tejet, saj-
a mu kenyeret és mikor a felszolgáló ember elébe
a ezeket, felállt az asztal mellett, kezét a mel-

lén összekulcsolta: imádkozott. Utána leült és evett.
Éhes volt. Még egy adagot kért mindenből. Jó-
ízűen megette. Körülnézett. Hívta a kiszolgálót. Elő-
vette pénztárcáját, hogy kifizesse az elfogyasztott
ételek árát. Kezdte bemondani: Két pohár tej, két
adag sajt, két kenyér. A másik számolás helyett
igy válaszolt:

— Kérem Uram! Minden ki van egyenlítve.

Testvérünk csak bámult. Azt hitte, hogy a
felszolgáló valakivel összetévesztette:

— Én kérem csak ettem, de még nem fizettem!

Amaz mosolyogva adta meg a magyarázatot:

— Ennél az asztalnál ült valaki, aki éppen
most utazott tovább a gyorsal. Ez midőn a sajt
rendelését fizette, megkérdezte az Önét, és azt is
kifizette. Midőn csodálkoztam, azt mondta, hogy ő
sokat utazott, de még hitvallóan nem látott étte-
remben imádkozni ifjú embert. Megtiltotta nekem,
hogy Öntől valamit is elfogadjak.

Testvérünk mégis adott: bizonyóságot.

**IFJÚSÁGUNK TÁBOROZÁSA MONOSBÉ-
LEN.** Május elején majdnem megsemmisült ifjú-
sági kirándulásunk szép terve. A rozsnyói hegyek-
ben nem találtunk megfelelő, táborozásra alkalmas
helyet. De az utolsó napon, midőn a táborozás
tervét már el akartuk ejteni, Egertől mintegy 30
km-re fekvő Monosbél mellett a menedékházat
lakhelyül megkaptuk.

Július 2-án reggel indultunk a Keleti pályaud-
varra. Mosolygó arccal, boldog hangulattal gyüle-
kezett a táborozásra induló sereg. A Magyar Állam
Vasút vezetőségének előzékenységéből külön kocsit
kaptunk a végállomásig. Vasárnap estére együtt
volt az ország minden részéből összesereglett tábor.
Megtelt a menedékház földszintje, padlása és ve-
randája. A környékező szép erdőben kacagásunk
és énekünk 10 napig felverte a fenyves-erdők
csendjét. A nagy, pázsitos játszótéren a fiatalság
futkározott a játék óráiban. Mellette gyűltünk ösz-

Pihenés Krasznahorka várában.

szé a bibliaórákra. Kürt szavára keltünk és fe-
küdünk. A napot áhítattal kezdtük és fejeztük be.
Az egész táborozás ideje alatt a legjobb lelkiület
töltötte be a résztvevőket. Jó indulat, kölcsönös
tisztelet és megértés szelleme hatotta át a lelkeket.
A konyha ügyes emberei mindent megtettek, hogy
a legjobb falatokkal, bőséges eledellel lássák el a
jó étvágyú társaságot. Nem is volt panasz.

Külön meg kell említeni azt a valóban szép
autó-körutat, amelyet Aggtelek—Pelsőc—Rozsnyó
— Krasznahorkára oda és vissza megtettünk. Szép-
élményekben volt része a körutazás résztvevőinek.
Szombatra ünnepi képet öltött táborunk. Vagy
100-an gyülekeztünk a szép pázsiton, ahol a fák
hűs árnyékában folyt le a szombatiskola, majd
ezt követte Thomas testvérünk prédikációja, ki
Németországból jött a kirándulásra.

Súlyt helyeztünk arra, hogy a testi felüdü-
lésen kívül az ifjúság lelkét ápoljuk e komoly
időkben és ne felejtsük a vidámság közepette
a viharos idöket és az azokra való előkészülést.
Zarka, Murányi, Berghauer, Bajor, Roóz, Szabó,
Delizotti testvér és a többi jelenlevő munkatárs
e sorok írójával együtt szolgált az Igével.

Mindenki sajnálta azt, hogy csak 10 napig
tart ez az áldott pihenés. Nehéz szívvel búcsúz-
tunk, mikor hazaindultunk. Haza, ahol a további
munka vár ránk. Hisszük, hogy a táborozás jó
kihatása érezhető lesz a gyülekezet lelkiületében,
az ifjúság körében és melegsége sokakat megöriz
a kísértésektől és a bűnös szórakozástól. Bár
még többen vettek volna részt. Ezért arra kérek
minden fiatal, hogy bölcs beosztással és előre-
látással már most úgy takarékoskodjék, hogy a
jövő évi táborozásunkon ő is ott legyen. A Mes-
ter, a hegyek és mezők Úra, vezesse ifjúságun-
kat ezen pihenés után most a reá váró munká-
ban.

Sohlmann K.

BORSOSMENTA-TERMESZTÉS

A nemes ügyért való önzetlen buzgólkodást
megáldja a jó Isten. Ezt igen szépen bizonyítja
a nyíregyházi testvérek tapasztalata.

Mivel a női „Tábea” csoport munkálkodása
nehézségekbe ütközik, azért, ahogy ők nevezik,
férfi „Tábea” csoportot, helyesebben Jóléti
Munka Csoportot alakítottak. Mint ilyen: egye-
dülálló. Férfi a vezetője, — akinek tulajdon-
képen köszönhető az egész terv. A testvérek egy
hold földet béreltek s ezt a Nyírségben igen elő-
nyösen termelhető borsosmentával vetették be.
A munkálatokban természetesen nemcsak a fér-
fiak, hanem a nők is, sőt a növendék fiúk és leá-
nyok is résztvettek, mivel sok ezer dugvány
elplántálásáról volt szó.

Öröm volt látni ezt a nemes buzgalomtól
indított szorgos csoportot, s közöttük az erős-
kezű, buzgó vezetőt a „Szabó Péter bácsit”, aki
az egész családját is munkába állította.

Azután eltelt egy pár hónap. Tavaszkor kí-
váncsian mentek ki megnézni munkájuk eredmé-
nyét. A várt szép vetés helyett kopár területet
találtak. A tél folyamán minden kipusztult. Így
próbálta meg az Úr az ő népét.

Voltak, akik ezt látva, elvesztették remé-
nyüket, sőt zúgolódtak is. De hála Istennek,
akadt most is (a vezető személyében) valaki, aki
Kálebhez és Józsuéhoz hasonlóan, megdorgálta
a hitetlenkedőket és újabb áldozatkészségre szó-
lította fel a testvéreket. A buzdítás eredménye-
képpen a földet hamarosan felszántották és be-
ültették.

Most azután rövidesen mutatkozott az Úr
áldása, mert az ültetvény gyönyörűen kifejle-
dött. Újult buzgalommal és örömmel kapálták,
majd megszedték a mentát. És oly sok lett a
termése, hogy az őszi vetésé sem lehetett volna
több. A levelek lefosztása igen sok kezét vitt
igénybe. Kis gyermekektől kezdve, mindenki
résztvett benne. S aki személyesen nem lehetett
jelen, napszámost fogadott maga helyett. Virra-
dattól késő estig egész héten keresztül folyt a
buzgó munka, a Jeles testvérek fás-lugasos ud-
varában. A környék borsosmenta illattal telt
meg és a lelki énekek áldott dallamaival.

A jó Atya bizonyosan örömmel tekintett le
a mennyből, szorgalmas, önfeláldozó gyerme-
keire. Hiszen egyesek 10—15 km-ről jártak, má-
sok meg ott it aludtak. A bőséges termés termé-
szetesen meghozta az anyagi áldást is. Azóta
már újból megkapálták az ültetvényt és nem-
sokára ismét megszedhetik.

Aldja meg az Úr a kedves nyíregyházi test-
véreket továbbra is buzgalommal és adja meg
számukra jutalmul, hogy egykor az Újfldön is
együtt plántáljanak. Vajha felbuzdítana máso-
kat is ez a tapasztalat a nemes példa követésére.

Kiss János.

Szánalom

Ki porba sujtva sínyli végzetét,
Ne mérlegeld hibáit, életét:
Ha szánalommal rá emlékezel,
Akkor járulsz az Istenhez közel.

Midőn a porból felsegíted őt,
Nagyobb segílyt te nyersz az ég előtt:
A könnycseppet, mit szemed hullatott,
Drága gyöngyként őrzik számodra ott.

Tanuljunk

Rovatvezető: Bajor László

Miután Ádámtól az Úr Jézusig áttanulmányoztuk Isten gyermekeinek családfáját, nem lesz érdektelen a Szentírás egyéb szereplőinek neveit is tanulmány tárgyává tenni.

Lévi törzsét Mózesig már tárgyaltuk. Most Mózes utódjának, Józsuének idejétől haladjunk a történelmi időrenddel együtt a zsidó politikai életben kiemelkedő személyek neveinek elemzésével.

Józsué, az Efraim nemzetségéből való vezér, a Nun fia. Nevének jelentősége: üdvözítő, megvédő. Halála után megkezdődött a világtörténelem egyik legérdekesebb államformája: a theokratizmus, vagyis az istenuralom. A nép patriarkális (családi) rendszerben szétforgácsolódottan élt. Az egyetlen összekötő kapocs a szentély és a velejáró vallásos tisztelet volt. Isten gondoskodott arról, hogy ha népe bajba került, legyen egy önzetlen, ángylelkű férfiú, vagy nő, aki a nép élére állva, hitésséggel vagy tanáccsal, megszabadítsa az idegen uralom alól. Ezeket bíráknak nevezzük. Teintélyük, közmegebecsülésük békés időben az ítélhetetel jogát is kezükbe tette le.

Az első bíró *Othniel* volt. Neve valóban megfelel szent hivatásának, annyit jelent mint: időm istené. Utána következett *Ehud*: hódoló, majd *Amgár*: jövevény. Őt az úgynevezett kis bírák közé sorozzák, mert nem terjedt ki tekintélye és hatásköre az egész népre. *Debóra*: méhecske, segítőtársa *Bárak*: fény. A következő bíró *Gedeon*: terontó. Majd *Thola*: férgecske és *Jair*: világos, következtek egymásután.

Bárak, Gedeon és Thola idejében nyugaton *Éli*: Istenem, volt az, aki köré gyülekeztek a zsidók gazságtételért és nemzeti vigasztalásért. Thola és *Jair* idejében nyugaton még *Sámson*: napocska is megénekedett, inkább személyes bátorságával, mint bölcsességgel, Izráel terheinek könnyítésében. Keleten is volt néhány kis bíró. Az ammonita nyomás ellen küzdöttek *Jefté*: megnyitó, *Ibsan*: jó illatú, *Élon*: tölgy és *Abdon*: szolga.

Jair után *Sámuel*: Istentől kért, vette át a bírói tiszteletet. Ő volt az, ki *Sault* királlyá kenneve, megszüntette a bírák korát és kezdetét vette egy

új kor, melynek elején még a régi bíró rendszer gyámkodása éppen *Sámuel* által, erősen kiérezhető. Ez a királyok kora.

A zsidóság csak három uralkodó alatt tudta megőrizni egységét. *Saul*: kívánt, utána *Dávid* vette át az uralmat. Őt is *Sámuel* kente fel, az utolsó bíró. A harmadik *Salomon*: békeszerető, már öröklés útján jutott a trónra. Halála után két trón körül csoportosul a zsidóság. Az egyik Júda, délen; a másik Izráel, északon.

A Júda trónján uralkodók nevei és azoknak jelentősége: *Roboám*: nép-terjesztő. *Abija*: atyám Jahve. *Ásza*: orvos, *Jozafát*: Isten ítélt. *Jorám*: felséges, *Akházia*: az Urat tartó. *Athália*: az Úr erős. Ő volt az egyetlen nő *Dávid* trónján. *Joás*: reménytelen. *Amásia*: az Úr megerősít. *Azarja* (*Uziás*): Isten segítségével. *Jothán*: az Úr végzése. *Akház*: kezében tartó. *Ezékiás*: erősségem Jahve, *Manassé*: elfelejtő, *Amon*: igazmondó. *Josiás*: az Úr tüze, *Joakház*: az Úr megragadta. *Joákim*: az Úr feltámadása, *Jojákin*: az Úr előkészítése. *Sedékiás*: az Úr igazsága. Ez a két utolsó szomorú véget ért a babiloni fogságban. Velük megszűnik *Dávid* trónján a nemzeti királyok uralkodása.

Az Izráel trónján uralkodók nevei és jelentőségük: *Jeroboám*: nép megítélője. *Nádáb*: fejedelem. *Baása*: pusztító. *Ela*: erős, *Zimri*: énekes, *Omri*: marok. *Akháb*: atyám bátyja. *Akházia*: Jehovát kézben tartó. *Jorám*: felséges. *Jehu*: létező. *Joakhéz*: megfogó. *Joás*: reménye vesztett. *Zakariás*: Úrnak emlékezete. *Salum*: békés. *Menáhem*: vigasztalás. *Pekája*: Isten lát. *Péka*: látó. *Hoseás*: üdvözítő. Ő volt az utolsó király Izráel trónján.

A próféták és a Szentírást írók nevei: *Mózes* és *Józsué* nevét már ismerjük: *Ruth*: meglegedett, vagy felebarát. *Sámuel*t ismerjük, *Esdrás*: segítő. *Nehémiás*: az Úr vigasztalása. *Eszter* nem héber név, hanem káld, valószínű fordítása a héber *Hadassa* névnek, ami mirtuszt jelent. *Jób*: megtérített. *Ésaiás*: Jehova üdvössége. *Jeremiás*: Jehova felmagasztalta. *Ezékiel*:

az Isten ereje. *Dániel*: Isten a bírám. *Hoseás*, mint fent. *Joél*: kezdő. *Ámos*: teherhordó. *Abdiás*: az Úrnak szolgája. *Jónás*: galamb. *Mikeás*: kicsoda olyan mint Jahve? *Mikajah* és *Mikael* azonos szavak, csak az egyik végződése Jahve, a másiké Él, azaz Isten. *Mihály* = *Mikael*: ki olyan, mint Isten? *Náhum*: vigasztalás. *Habakuk*: küzdő. *Sofoniás*: Jahve elrejtette. *Aggeus*: ékes. *Zakariás*: az Úrnak emlékezete. *Malakiás*: Úrnak követe.

Máté: az Úr ajándéka. *Márk*: nyíró. *Lukács*: világfény. *János*: Isten kedvese. *Pál* = *Paulus*: silány, csekély. *Saulus*=*Saul*: kívánt, ellentéte a csekélynek. *Jakab* = *Jákob*. *Péter*: szikla, *Júdás*: hálaadás. A többi apostolok, kik nem írtak a Szentírásban: *András*: férfias, *Tamás*: kettős. *Bertalan*: Tholom fia. *Simon*: engedelmes *Thaddeus* (Júdás): melles. *Iskariotes*: kariothbeli férfi.

Végül még néhány érdekesebb személy nevét elemezzük: *Abednégó*: Nébó isten szolgája. *Abson*: béke apja. *Akhitofel*: balgaság testvére. *Anna*: kellemes, kegyes. *Anániás*: Isten kegyelme. *Azariás*: Isten segítsége. *Balthazar*: Baál kincstárnoka. *Barabás*: atya fia. *Barnabás*: vigasztalás fia. *Bar-timeus*: tisztelő fia. *Béliál*: zabolátlan. *Bileám* (Bálám): néprontó. *Delila*: karcsú nő. *Eutikhus*: jószerecsés. *Félix*: boldog. *Gabriel*: Isten erőm. *Gamáliel*: Isten jutalmazóm. *Góliáth*: költöző. *Hámán*: lázadó. *Hulda*: menyét. *Húr*: fehér. *István*: korona. *Jonathán*: Isten ajándéka. *Kajafás*: vizsla. *Káleb*: teljes szívvel. *Koré*: fagy. *Lidia*: született. *Márdokeus*: keserű töredelem. *Mária* (Mirjam): tenger cseppje. *Mártha*: kihívó. *Misák*: nyíllövő. *Naomi*: szeretetre méltó. *Nikodemus* és *Nikolaus*: népgyőző. *Nimród*: zsarnok. *Potifár*: vastag ökör. *Sidrák*: füge. *Silás*: hallgató. *Timotheus*: istentisztelő. *Titus*: tiszteletreméltó. *Uriás*: Isten fénye. *Uzza*: erő. *Zakeus*: tiszta, igaz. *Zebedeus*: ajándékozott. *Zsuzsanna*: lilium.

Ezzel végére is értünk tanulmányunknak, amit a „Tanuljunk“ rovatban célul tűztünk ki magunk elé. Még sok név volna, amit elemezni lehetne, de egyenlőre elég ennyi. Ha bibliatanulmányunkban

ezeket felhasználjuk, bizonyára sikerül az elmélyülő célzathoz segítséget nyernünk.

Legközelebb bibliai ismereteink szélesítése céljából egy más tudományt fogunk hozzáférhetővé tenni kedves testvéreink és olvasóink számára. Engedje az Úr, hogy áldásul szolgáljon minden kutató léleknek.

Halálozás

Medgyesegyházán rövid és az Úrban való megnyugvással viselt szenvedés után június 17-én 74 éves korában elkövetőzt közülünk *Mitykó András* testvérünk, aki 10 éven át volt hűséges tagja a gyülekezetnek. Reményünk, hogy őt viszontlátjuk az első feltámadáson. *Albrecht J.*

Nemespecselyen ez év május hó 11-én aludt el az Úrban hosszú és türelmesen viselt szenvedés után *özv. Marton Gáborné* testvérnőnk 71 éves korában. 10 évig volt hűséges tagja a balatonfüredi gyülekezetnek. Szeretetteljes ragaszkodása, megingathatatlan hite példa marad számunkra. Egyetlen forró vágya volt, hogy általunk legyen eltemetve, ott, hol ő tíz évig nem nyerhetett az Úrnak egyetlen lelket sem. Egy utolsó intő üzenet által legyen felrázva a bűn álmából az összegyűlt sok-sok lélek. Szeretett testvérnőnkötől azzal a vigasztaló reménységgel búcsúztunk, hogy az örökkévalóságban találkozzunk és együtt leszünk. *Veszprémi I.*

Gyöngyösön folyó év július hó 5-én az Úrban elaludt *özv. Simon Vendelné* testvérnő. A testvérnő a hatvani gyülekezetnek volt tagja, aki a gyülekezeti életben és az Úrhoz való ragaszkodásban odaadó hűséget tanúsított. Elhalálása nagy veszteséget jelent úgy környezetére, akiket igazi édesanyaként kezelt, mint a hatvani gyülekezetre nézve. Hisszük, hogy az igazak feltámadásának napján meglátjuk újra őt.

Buzgó M.

SZOMBATISKOLA

1939. október 7.

KEDVES TESTVÉREK!

A misszióterületek üzenetei ebben a negyedben Délázsia óriási területeiről szólnak. Ez a terület természetesen magában foglal Indián kívül eső országokat is. 400 millió ember él itt, amely tömegnek egy része mintegy 240 millió hindu, 90 millió mohamedán és egyéb pogány. Az utóbbi időben nagy politikai és vallási változások történtek ezekben az országokban, amiknek következtében széles kapuk, nagy lehetőségek nyíltak az üdv üzenetének hirdetésére.

123 gyülekezetben mintegy 6000 megkeresztelt magunk van csupán, ám a 359 általunk alapított iskolának 13.210 tanulója van. Az Evangélium hirdetésének munkája annyira jól halad előre, hogy igen nagy a reményünk: még sok munkát végezhetünk, még nagy célokat érhetünk el ezen a területen. De azért itt is nagy a szükség. Szüksége van ennek sok-sok millió lelket számláló, 225 nyelvet beszélő területnek, alkalmas benszülött evangéliumi munkásokra; fokozott iratellátásra és terjesztésre. Igaz, hogy könyvevangélistáink munkáját nagyon megnehezíti az a szomorú tény, hogy ott a férfiaknak 13%-a a nőknek pedig csupán 3%-a tud olvasni és írni. Azonban ez a szomorú valóság nem állíthatja le a hatalmas Úr üzenetét! Könyvevangélistáink nagy akadályokkal küzdödvé bár, mégis 14 nyelven megjelenő iratokkal szolgálnak az ott élő emberek tömegeinek. Mégis, azt kell kérdezzük: mi ez a munka azzal a sok-sok millió lélekkel szemben, aki a Krisztus üzenetéről mitsem tudva éli le itt életét? Városok és falvak ezrei telnek el érintetlenül, pedig a vetés, bizony ott is megérett az aratásra! Mi, mint nép, egyetlen szomortot sem mulaszthatunk el ebben a negyedében, hogy az Úr kegyelmét ne könyörögnénk erre az óriási területre.

Kezetekbe adjuk tehát e füzetkét azzal a késsel: ne feledjétek, Délázsianak égető szüksége van buzgó imáitokra és anyagi támogatásokra!

1939. október 14.

INDIA MEGVÁLTOZIK...

Indiában nagy, politikai és vallási eltolódások, változások történnek. Érdekes azt tudni, hogy ott politikai változások a vallásosság és szegénység közötti összefüggésből erednek, mert Délázsia nény felekezete a szegénységet a vallásosság elenyehíthetetlen kellékének tartja. Naponként látja az ember Délázsia „szent embereit“ kenyeret kéretni az utcákon. Burmában a buddhista kolostorok apjai naponként korán kelnek és koldulással járják be a várost. Tudnunk kell azt is, hogy a község nem kifogásolja ezt a kéregetést, hanem inkább hasznos alkalomnak tekintik azt a kegyesgyakorlására.

Míntha az utóbbi időben változás állott volna

be ezen a téren. A hinduk ma már éles szemekkel figyelik meg, miként örvendenek a köztiszteletnek a gazdagok; miként nyerne el könnyűszerrel magas állásokat és e tényeknek a felismerése arra ösztönzi az embereket, hogy politikai pártokba tömörüljenek és a közgazdasági állapotok megjavítására törekedjenek.

De megváltozik India vallásos élete is, ami egyébként az alant következő esetből világosan kitűnik:

Történt, hogy munkatársaink egyik csoportja nagy, nyilvános gyülekezést rendezett. Az előadás végén, néhány előkelő hindu lépett az Igét hirdető testvérhez, mint küldöttség és arra kérte őt, menne el velük egy ügyvéd házához, aki vezetője bizonyos irányzatú mozgalomnak. Testvér a meghívást elfogadta s a tiszteletére rendezett, hagyományos lakoma után örömmel hallotta a következőket: — Mi — mondta az ügyvéd — egy mozgalom képviselői vagyunk és visszavonhatatlanul elhatároztuk, hátat fordítunk a hinduizmusnak. Arra kérjük Önöket, ismertessék meg velünk a Názáreti Jézus vallását úgy, amint azt Önök tanítani szokták.

Ez az eset nem egyedülálló. A hindu nép lassan elfordul a hinduizmustól. Nagy és dicső munkáalkalmak várnak itt mireánk. Hogy e feladatnak megfelelhessünk, segítségre, munkatársakra van szükségünk.

1939. október 21.

A TELUGU TÖRZS EGY FIA KÉR VALAMIT...

Nemrégiben tértem vissza a Telugu terület beutazásáról. Most jelenthetem, hogy azon a területen jelenleg 40 biblia-iskolánk és 1597 tagunk van Dr Semmen testvér vezetése alatt igen jól felszerelt kórházunk is működik, sőt a területet vezető Hausen atyafi felügyelete mellett főiskolánk is van ott. Jelenthetek továbbá néhány, elszórtan fekvő falusi iskolát is. Eddig örvedetes a jelentés.

A következőkben be kell számolnom arról a szomorú tényről, hogy az intézetekben dolgozó testvéreken kívül csupán 9 prédikátor testvér dolgozik azon a helyen. Közülük kettőnek főiskolai kiképzése van, hét azonban csak a gyermekkorban nyert, hiányos képzettséggel rendelkezik. Pedig mi dolga van ennek a 9 prédikátornak? Nem kevesebb, mint 25 millió léleknek a szent Igével szolgálni! Lehetne segíteni a dolgon, mert főiskolánkat éppen most hagyja el két, jól képzett és nagy várakozásokra feljogosító ifjú, de a misszió nincs abban a helyzetben, hogy munkába állíthassa őket. A lakosság csak éli reménytelen életét anélkül, hogy az üdvözítő üzenetet hallhatná! A Mandapeta misszióállomáson, ahol a legtöbb hívő testvér gyülekezik, istentiszteleti helyül egyszerű pálmattózetű fészker szolgál. És úgy van ez a terület legtöbb helyén. Nem segíthetünk! Nekem, mint e nép egy fiának fáj ez a tehetetlenség. Ti is, ked-

ves testvéreim a széles világon, csak akkor érthetnétek meg bánatomat egészen, ha az itteni népet, annak szokásait, körülményeit és lelkületét ismernétek.

A munkaalkalom és a szükség azt mondja: Az érintetlen területekre haladéktalanul misszionáriusokat kell küldenünk. Vagyis: az iskolából elmenni készülő, értékes ifjakat mindenáron meg kell tartanunk a mű számára. Az iskolákat fejleszteni kell, hogy a jövő munkásainak kiképzése annál tökéletesebb legyen!

És ti, kedves hívó testvéreim, ti mit mondotok? Elhatározástoktól igen sok függ a Telugu területen...

1939. október 28.

KÖNYVEVANGÉLIZÁCIÓ AZ ÉRINTETLEN TERÜLETEKEN.

Délázsia területének érintetlen része még igen nagy. A könyvevangélisták munkája ezen a területen a szó legszorosabb értelmében úttörő munka. Ezen a területen vannak ugyanis a világ legmagasabb és legnehezebben járható hegyláncai és a föld legvégelelázhatatlanabb sík földjei és pusztaságai. Mi, akik a mű körülményeit ismerjük itt, igen nagyra becsüljük a könyvevangélisták munkáját, mert tudjuk, hogy általa nagy feladatok oldottak már meg. Itt valamely az Evangélium üzenetét tartalmazó füzet, vagy könyv olyan munkát végezhet, amit sem prédikátor, sem orvos elvégezni nem tudna. Főleg azért nem, mert erre engedélyt nem kapnának. A nyomtatványok pedig mindig megtalálják az emberek kezeihez és szívéhez a magok útját. Nincs olyan erős rács, nincs olyan magas sánc, amin az Úrnak e néma követői keresztül ne törnének.

A könyvevangélista munkának nemcsak az a célja, hogy az embereket figyelmeztesse, megmentse és megtartsa, hanem az is hogy önmagát, legalább is a legnagyobb részben fenntartsa. Mert hiszen az emberek a megszerzett nyomtatványokat megfizetik. Szép ebben a munkában az, hogy a hitetlenek maguk viselik az őket figyelmeztető és Krisztushoz vezető mű anyagi részét. Nekünk tehát kitörölhetetlenül a szívünkbe kell vésnünk, hogy amikor az itteni kiadóvállalatnak segítünk, akkor valakit hozzásegítünk, hogy önmagán segíthessen.

Ennek a nagy területnek a lakói nagyrésztben igen szolid életet élnek. Olyan napokon, mikor nem túlságosan nehéz munkát végeznek, esténként összejönnek az utcákon, tereken vagy egyéb csendes helyen és szolid, hasznos beszélgetésbe merülnek avagy közülük egy felolvas és azt hallgatják. Általában nagyon szeretik a békességet és az Evangélium üzenetét szívesen hallgatják.

India érintetlen területei nagy gondot okoznak vezető testvéreinknek. Érzik, hogy az Evangéliumot ezeknek az embereknek is hirdetni kell. Imádkozzunk azért mindnyájan, hogy az aratásnak örök Ura tegye lehetővé, hogy erre a területre mihamarább misszionáriusokat küldhessünk.

1939. november 4.

ISKOLÁINK MUNKÁJA ÉS SZÜKSÉGLETEI.

Az adventisták iskolái a világ minden táján egy és ugyanazon hiányban szenvednek: mélyebb lelki növekedést és a test és lélek erőinek és képességeinek folytonos gyarapodását kívánják. Erre van nekünk is szükségünk. Sőt nálunk minden más szükséglet eszköz csupán e három főcél eléréséhez.

Biztos lehet mindenki, hogy a hindu ifjakban megvan az alapos tanuláshoz való képesség. Hiszen India olyan filozófusokat és bölcseket termel ki, akiket a világ legnagyobb embereinek tisztelnek. Egyébként indiai iskoláink igen kicsiny kezdetből olyan jól gyarapodtak, hogy ma már főiskoláink is vannak. A ma fennálló iskoláink tanerőit, természetesen mind magunk képeztük ki.

Keresztényi nevelésünk alapszabályai azok, amelyekre Indiának nagy szüksége van. Hatóság és nevelők elismerik ezt és dicsérik tevékenységünket. De nemcsak ezt teszik. Iskolánkba mindenütt küldöttségeket menesztenek, hogy berendezkedésünket, munkánkat és nevelői ténykedéseink kifelé való hatását figyeljék. Sajnos, a berendezkedés, iskoláink egyébkénti haladásával semmiképpen sem tart lépést. Nemrégiben egy tehetséges, tanulmánygó fiatalembert csak azért kellett elengednünk, mert nem volt számára hely az intézetben. Pedig az ágyakat olyan szorosan helyeztük már el, hogy a tanulók alig férnek fekhelyeikhez. Ez pedig természetesen az egész iskolai oktatás rovására megy. Nagyon nagy szükségünk volna kisebb szobákból álló külön épületre, hogy a tanulók, ketten—hármán egy szobában, kissé kényelmesebben mozoghatnának.

Mit tegyünk a sok jelentkezővel? Ágyat lehetlenség többet felállítani. Az étterem asztalain, a tanterem padjain ugyancsak nem altathatjuk őket. Már megpróbáltuk. Egy-két hónappal ezelőtt úgy volt nálunk, hogy minden talpalatnyi helyen diákok aludtak. De hát ezt mégsem tehetjük.

Egyszer egy tanítógyűlésen azt kérdeztem: Mit csináljunk ezzel a tanulni akaró sokasággal? A felelet: csend.

— Haza küldjük őket, mert helyünk nincsen? — kérdeztem tovább. Ujból csend.

— Elraboljam ennek a sok fiatal embernek a reménységét? Halálos csend. Mondom, kínos csend követte kérdéseimet, mert mindnyájan tudtuk: bizony csak ezt tehetjük: csendben várunk... Adja Isten, hogy ne várjunk hiába!

1939. november 11.

NEPÁL.

Két hónappal ezelőtt Darjeelingben a szabad ég alatt állva figyeltem, miként nyúlik büszkén égnek a Mont Everest legyőzhetetlen csúcsa és azt gondoltam magamban: Ez a hegycsúcs valóban Nepál hasonlata. Mert a hegységeknél ez a birodalma még majdnem egészen érintetlen az Evangélium üzenetétől. Nepált pompás mongol törzs lakja, amely végtelenül szereti a szabadságot, függetlenséget és igen megbízható. Igen jó adventisták lennének. Ehhez azonban eddig még — sajnos — nem volt módjuk.

A nepáliak általában buddhisták. Vallásuk azonban sok helyen annyira összeszövődik a hinduizmusmal, hogy az már buddhizmusnak nem is mondható. Mindkét részről nagyszámú papjaik vannak s ez érthető is, ha az ember tudja, hogy hegyeiken és völgyeikben összesen 2,733 templom és szent hely áll. Főpapjuk nagy szerepet játszik az állami életben és magas fizetést is húz az államtól. A tekintélyesebb családoknak külön családi papjuk van, akinek a tisztsége örökölhető. Sok a csillagász is, és szolgálataikat nagy előszeretettel és gyakran veszik igénybe az emberek.

Amint látjátok, ez a nép valóban rabja az ő vallásának és babonás szokásoknak. Igen nagy szüksége van az evangéliumi szabadságra, bár egyelőre úgy látszik: lehetetlen ezt a népet megismertetni az utolsó üzenettel. Röviddel ezelőtt egy fiatal nepáli férfi kereste fel misszionárius testvérünket Shillongban és az után a missziós társulat után érdeklődött, amely a „bibliai keresztséggel keresztesz”. Mondanom sem kell, hogy az ifjú ott maradt az iskolában, szorgalmasan és örömmel tanult az igazságot, amit végül el is fogadott. Jelenleg katonai szolgálatot teljesít az indiai hadseregben, ahol meggyőződését hűségesen kiéli. Egy-két hónapon belül megszabadul a katonaságtól s ez idő után misszióiskolába szándékozik menni, hogy a kellő kiképzés után az Evangéliumot népének vihesse Nepálba.

1939. november 18.

INDIA LEGNAGYOBB SZÜKSÉGLETE.

A misszióterületeknek megszámlálhatatlan akadályai, bajai vannak mindenfelé. E bajok és szükségletek némelyike könnyebben áthidalható, de némelyike szinte ijesztően szembeötlő. Itt, a mi területünkön most a legnagyobb szükség: jó benzszülött munkások gondos kiképzése. Kétségtelen, hogy a gyakorolt külföldi munkaerők számának gyarapítása is kívánatos volna, de a legégetőbb szükség: benzszülött evangéliumi munkások kiképzése és munkába állítása. Az Evangélium hirdetésének felelősségét és gondját ugyanis lassan a benzszülötteknek kell átvenniök.

Ennek a süszükségnek égető voltára igazán csak akkor eszmél az ember, amikor napokig utazik vonaton, vagy szekérháton a városokon és falvakon keresztül anélkül, hogy az adventi üzenet egyetlen képviselőjével találkozna, aki az Úr Jézus hícsőséges eljövételét hirdetné. Ilyenkor szinte elkeseredés lesz úrrá a lélek felett.

Szívszorongva várunk iskolákra és tanítókra. Mert lehetetlennek tűnik előttünk, hogy kellő kiképzés nélkül küldjük munkásainkat az aratásba és jó eredményt várjunk tőlük. Tudjuk, a kiképzőhelyek és iskolák berendezése, felszerelése nagy gonddal jár, de azt is tudjuk, hogy nehezen összehozott anyagi javaink sehoh a világon nem hoznának oly magas kamatot, mintha a pénzt fiatalokat kiképző intézetekbe fektetjük. Mert nem csupán megéderőkben, de evangéliumi munkásokban és tanítóknban is nagy a hiány. Száz evangéliumi munkásnak kellene hirdetni az ígét ott, ahol ma egyetlen

segédmunkás dolgozik! Mert anyagiak híján kénytelenek a segédmunkások lassan, házról házra munkálkodni.

1939. november 25.

IFJUSÁGUNK NEVELÉSE ÉS KIKÉPZÉSE.

Nemrégiben beutaztam a nagy Indiát. Utazásom során egyik misszióállomást a másik után látogattam meg. S most, amint utazásom állomásait az előttem kiterített térképen, utólag szemlélem, szomorúsággal állapítom meg: milyen elenyészően kevés helyen jártam s mennyire végeláthatatlan az a terület, amelyen dolgozom nem akadt, mert az adventi üzenet még nem jutott el odáig. Ez az üresség távolról sem abból állott elő, mintha a hindu nép nem tett volna meg minden tőle telhetőt. Mert megtett! Éppen úgy, mint ahogy megtették azok a külföldi misszionáriusok is, akiknek munkáját mindenkor siker és jó eredmény koronázta. De hát akkor miért ez az óriási, elfoglaltan terület és meddig marad mindez így? A felelet erre csak egy lehet: Mindaddig, míg a hindu ifjak nagy seregeit, áldott munkát végző evangélistákká ki nem képezhetjük. Mert India végtelen rónáit és kies völgyeit csak lelkes benzszülött ifjak tüzelhetik tele az igazság zászlóival.

Megismétlem tehát: fenti kérdésre egyes-egyedüli felelet ifjúságunk nevelése lehet. Az itteni különleges helyzetnek és követelményeknek csak ök, a benzszülöttek felelhetnek meg teljesen, mert a benzszülött munkás mindenkor és mindenütt nagyobb előnyököt vívhat ki magának és a műnek, mint a külföldi misszionárius. Érthető tehát, ha nekünk ma az iskolák és az ifjak kiképzésének ügye okozza a legnagyobb gondot. Jelenleg egyetlen hindu ifjú tanul az egyik iskolánkon arról a területéről, ahol még eddig nem dolgoztunk. Az atyafi már eddig is igen jó lélekműtőnek bizonyult és minden reményünk megvan arra, hogy kiképzés után övéihez visszatérve, eredményes munkát végez.

Hálásak vagyunk az Úrnak, azért az egy evangélistáért is, akit most a sziámi Káré-tartomány számára küldhettünk. Ez a benzszülött munkás örömmel örökődik és dolgozik most Sziám legszélso határában.

Nagy kár, hogy iskoláink majdnem kivétel nélkül főiskolák, mert a középiskolák sokféle, sőt nem ritkán vegyes nyelvezete nagyon megnehezíti a tanulóknak a főiskolai továbbképzést.

1939. december 2.

INDIA FÜGGETLEN ÁLLAMAINAK HIVÁSA.

— Salaam! Salaam! — így kiáltozott szünet nélkül a hindu templom bejáratánál álló koldus. Kinézése szájalomra méltó. Meztitláb, rongyos, kiéhezett és beteg. A Simla-hegység lakosai közül való. Kezében egy kisebb pénzdarabot szorongat, amelyet tisztelgésképpen a homlokához emelget. Ezzel a mindig ismétlődő mozdulattal akar ugyanis súlyt adni könyörgő kiáltásának: — Sallam! Sallam!

Az emberek különféle viseletben nyüzögnek a templom körül. Mert itt minden törzsnek és társadalmi osztálynak külön viselete van. Ebből tűnik ki kinek-kinek a hovatartozandósága, társadalmi osztálya, rangja és anyagi helyzete. A helybeli koldusoknak is külön viseletük van, hogy megkülönböztethetők legyenek az „áthúzó“ idegen koldusoktól.

A koldus, aki a figyelmemet magára vonta, szánalmas volt. Senki sem törődött vele. Fényes ornátusban papok serege haladt el mellette s ő —nyilván gondolva, hogy a kegyesség szolgálja számára is tartogatnak valamit — kettőzött szorgalommal emelgette a pénzt szorongató, csontos öklét a homlokához, miközben sűrűn és mind keservebben kiáltotta: — Salaam! Salaam!

És senki sem segített neki! A papok — hiszen ők imádkozással, csengettyúk rázásával és áldozat bemutatásával voltak elfoglalva — nem gondolhattak a nyomorult idegennel.

Elnéztem ezt a jelenetet és önkénytelenül a 700 független állam 81 milliányi törzsbelije hiábavaló kiáltásával hasonlítottam össze. Elképzelhető-e, hogy itt e 700 ország közül eddig csupán kettőben éljenek hittestvéreink, akik velünk együtt várnak a Krisztus Jézus dicsőséges eljövételére? A Simla-hegységekben egyedül 31 kis tartomány van, amelyeknek egyikében sem hangzott még az Úr Krisztus hívó szava. És most, ebben a pillanatban mind a 31 tartományt hallom, amint azt kiáltja: — Salaam! Salaam!

A hinduizmus nem törődik velük.

Joggal mondta Imman Fülöp e területről:

— Ha kereszténység nem volna, kórház sem volna. És úgy is van. Ha ezelőtt 2000 évvel Krisztus nem rendelkezett volna úgy, hogy követői, kimenvén az egész világra, Evangéliumot hirdessenek, betegeket gyógyítsanak, senki és semmi nem segítene nyomorúságos helyzetükön.

— Salaam! Salaam! — hangzik India kiáltása. Az adventistáknak tudniuk kell — és ők tudni fogják, hogy a hívó szózat nekik szól.

1939. december 9.

JER ÉSZAKNYUGAT INDIÁBA

ÉS SEGITS RAJTUNK!

„És az Isten országának ez az Evangéliuma hirdettetik majd az egész világon.“ Ezeket a szavakat teljes szívünkkel hisszük. Ám, ha Északnyugat-India óriási területeit nézzük, önkénytelenül azt kérdezzük magunkban: Hogyan? Mikor hirdettetik?

Luknow és Maradabad között 500 kilométerre terülnek el még városok és falvak, amelyekben az üzenetet soha nem hirdették. Másik irányban 500 négyzet km. területen (Delhi és Lahore között) nagy városok és a falvak ezreiben laknak emberek, akik adventista prédikátort még soha sem hallottak. Lahore-tól északra, Afganisztán határain túlra indulva, 350 kilométert kell megtennünk, míg elérjük az első adventistát. Ha azután Afganisztán belsejébe hatolunk, azt látjuk, hogy az emberek mindenütt az evangéliumi üzenetre várnak.

Nemrégiben a következőket írta Simpson tv. Lucnowból: „Ugy látszik, az egész város felkészült az Úr Jézus eljövételéről szóló üzenet hallgatására. Nem volna egy misszionárius készen, aki bennünket kisérgessen?“ Oh, milyen szívesen küldtünk volna! Nem egyet, de egész csapat misszionáriust! Ludgate testvér Delhiből küldi egyik kérelmet a másik után. Nemrégiben Montgomery területéről küldöttség keresett fel, mely csupán egy evangélistáért esdekelt. Minthogy nem tudtuk, hogy honnan vegyük az evangélistát, kénytelenek voltunk elutasítani. Két héttel később újból felkerest bennünket a küldöttség, most már többen, akik a különböző falvakat képviselték. Ezt mondták: „Imaházat, iskolát és a misszionáriusnak lakást építettünk. Adjatok evangélistát!“

Északnyugat-Indiában iratok előállítására és terjesztésére nagy szükség volna. Majdnem minden postával érkeznek ilyen kérő levelek. Mit tehetünk? Mikor küldhetünk majd nekik iratokat? Most fájó szívvel közöljük velük, hogy nyelvükön még nem jelennek meg iratok.

1939. december 16.

ÉSZAKRA MENJETEK!

Ha a 3—4 törzset átfogó burmai munkánkat áttekintjük, mind világosabbá lesz előttünk, hogy az északra fekvő törzsekkel is törődnünk kell végre.

Északnyugatra, Kína mentén terül el a nagy és kies San-birodalom. Ennek a birodalomnak a kormányzója már tíz évvel ezelőtt arra kért, hogy kezdjük meg országában a missziómunkát. Hogy szándékának komoly voltáról meggyőzőn, 1000 rupiát (kb. 1000 P) adott máshol folyó missziómunka támogatására. Adományait évenként megismételte és mindannyiszor sürgetett: Kezdenék már munkát San-ban is! Ám, a jószívű adakozónak meg kellett halnia anélkül, hogy országában a missziómunka legkisebb kezdését is látta volna.

Néhány hónappal ezelőtt ennek az embernek a fiát gyógyíthatatlan betegséggel hozták kórházunkba. Ez az ifjú, aki atyját a trónon követte, Angliában nevelkedett, ahol a keresztény szokásokkal is megismerkedett. A kórházban Tarleton testvérnő ápolásába került, akiben megismerte a krisztusi lelkületet.

— Tehetek még Önért valamit Savbvaggi? — kérdezte a testvérnő a fejedelemtől. A beteg lemondóan válaszolt:

— Az orvosok maguk mondják, hogy számomra nincs remény. — Csodálatosak az Isten útjai! Savbvaggi — felelte a testvérnő bátortalanul. Megengedné-e, hogy imádkozzam Önrel? — Imádkozni? — kérdezte kerekre nyílt szemekkel a beteg. Ah, igen, imádkozzon kérem!

Tarleton testvérnő imádkozott úgy, amiképpen keresztény betegápolónő csak imádkozni tud. És az imádság megnyugtatta a beteget. Egész lényében megváltoztatta. Ettől az órától kezdve vidámabb lett és annyira megerősödött, hogy naponta vett bibliáorákat, majd az igazságot is elfogadta.

Mi azt hittük, hogy felépül. Ám a Mindenható úgy végezte, hogy pihenni küldi őt, miután szívével az örökélet reménységével töltötte meg. Szeretném, ha a most következő ünnepélyes eseményt méltón tudnám ecsetelni. A beteg ereje napról napra fogyott, míg végül az orvos kijelentette: „Nem éri meg a reggelt.“ Az állam miniszterei a haldokló ágya köré gyűltek és ő elhaló hangon tett bizonyosságot a feltámadás boldog reménységéről, majd szemeit a testvérnőre emelve, így szólt:

— Imádkozunk még egyszer testvérnő.

És óh, milyen fenségesen ünnepélyes pillanat volt az! — Egy pogány országnak miniszterei borultak alázatosan térdre, mert egy egyszerű adventista ápolónővér imádkozott Isten előtt.

1939. december 23.

INDIA.

Mikor Bombayba, India kapujába érkeztünk, a kulik százai tolongtak körülöttünk, hogy egy koszuk csomagjainkat vihesse. Alig hogy ezeket leráztuk, a koldúsok, vakok, bénák és sánták serege vett körül bennünket, hogy alamizsnát kapjon.

Mi lesz még India belsejében, ha már a bejáratnál ilyen tapasztalatot szereztünk? India a legnagyobb ellentétek országa; a tudatlanság és szegénység, az álmodozás és romantika, az elképzelhetetlen gazdagság és az elképzelhetetlen szegénység országa. Némelyek a történelem anyjának, a legendák nagyanyjának és a hagyományok dédanyjának mondják Indiát.

A mű előrehaladását különösen gátolja itt a nyelvek különbözősége, mert Indiának nincsen egységes nyelve. Az ország lakói összesen 225 nyelven beszélnek.

További akadály a munkának a tudatlanság. India 182 milliónyi férfi lakossága közül csak 21 millió, tehát 11%-a tud írni és olvasni. A 171 millió nő közül 3 százalék, tehát 513,000 érti az írás és olvasás mesterségét.

Ehhez hozzájárul a nép nagy szegénysége. Azt mondják, hogy a 376 millió embernek a fele még 50 pengő összvagyonnal sem rendelkezik.

Nem utolsó helyen akadályozzák a mű haladását a társadalmi osztályok sokféleségei. A néposztályok (kasztok) pedig egyenesen kivetik, javai-ból és minden népi vonatkozásától megfosztják azt, aki a régi szokásoktól és vallástól elfordul. A gyermekházaság is igen nagy akadály a Evangélium hirdetésének.

Indiában kb. 8 millió keresztény él és ennek fele katolikus. Ilyen körülmények között sokakban felvetődhet a kérdés: „Van itt értelme az üzenet hirdetésének?“ Tagadhatatlan, hogy itt nehezebb a munka, mint más területeken, ám hisszük, hogy az Úr még nagy dolgot fog végezni ezen a helyen. A nép sokféle megnyilatkozásából kitűnik, hogy valami jobb után vágyakozik.

1939. december 30.

DÉLÁZSIA HIVÁSA.

Délázsia örvend annak az alkalomnak, hogy híreket közölhet a szombatiskolákkal. Némelyek azt gondolják talán, hogy a délázsiai misszióterület

csupán Indiából, Burmából és Ceylonból áll. Ez nem felel meg a valóságnak. A délázsiai misszióterülethez Afganisztán is hozzátartozik, sőt még további, északra fekvő részeket is el kell látnia. A misszióterülethez tartozó földrészen összesen 400 millió ember él. A világ mohamedánjainak egy harmadrésze, tehát 90 millió, itt él ezen a területen. Hindu háromszor annyi él itt, mint nagy Németország összlakossága. Afrikában 1 millió emberre 56 misszionárius jut, itt, Indiában azonban csak 9. Talán méltán nevezik ezt a földrészt „sötét“-nek.

Afganisztánban eddig még missziós társaság nem kezdett munkát. Mi azonban, mint hetednapot ünneplő adventisták, elhatároztuk, hogy amint csak alkalom kínálkozik, felvesszük Afganisztán 15 milliós lakossága között a munkát. Afganisztán lakossága egyébként majdnem kizárólag mohamedán.

Mi, kik itt, a délázsiai misszióterületen dolgozunk, sokat és komolyan gondolkozunk azon: miként lehetne Délázsia millióinak a világosságról és az örök életről szóló üzenetet leghathatósabban hirdetni. Gyakran járulunk azért az Úr elé, kérvén Őt, mutassa meg azt a módot, amelyen Délázsiaiában a művet leggyorsabban befejezhetjük. Egyedüli reménységünk erre mindmáig: az indiai ifjak gondos kiképzése. Törzstestvéreiknek egyedül ők hirdethetik eredményesen az Evangélium világosságát. Ezt a felelősséget az ő vállalkra kell tennünk. A mi feladatunk a közel jövőben az, hogy iskolákat és egyéb berendezéseket bocsátunk rendelkezésükre, hozzásegítvén őket, hogy mint igazán felkészült, Istennek átadott evangélisták kezdhessék meg munkájukat India nagy és érett aratásában.

Az iratok előállításáról és terjesztéséről gondoskodnunk kell. Sőt, hogy a munka hatalmasan törhessen előre, ezen a téren különösen sokat kell tennünk. Mindenekelőtt iratainkat az itt uralkodó nyelveken kell kiadnunk.

E nagy és szent kötelesség felelősségének tudatában arra kérünk benneteket, emlékezzetek meg rólunk mindennapi imáitokban. Legyetek meggyőződve, hogy misszionárius testvéreitek mindent elkövetnek, hogy lelkeket nyerhessenek az Úrnak. A Magasságos pedig adja néktek az Ő Szentlelkét, hogy lélekben megláthassátok az előttük álló nagy teret és szívetek szerint vegyétek ki részeteket abból a nagy feladatból, amely Délázsia megmentéséből az adventi népre hárul.

A jó barátok éppen azt nyilvánítják ki egymás előtt a legvilágosabban, amit az ellenségek előttük elhallgatnak. Aki eltitkolja a veszélyt, mely barátját fenyegeti rosszabb a nyílt ellenségénél.

GYERMEKISKOLA

1939. október 7.

JÉZUS KÖZELI HALÁLÁT HIRDETI. A TEMPLOMADÓ. KI LESZ A MENNYBEN A LEGNAGYOBB?

Szövegrész: Máté 17, 22—27; 18, 1—10.

Aranyszöveg: Máté 18, 14.

Mikor Jézus tanítványaival Galileában időzött, egy napon így szólt hozzájuk: „Az ember Fia az emberek kezébe adatik; és megölik őt, de harmadnapon feltámad.“ A tanítványok ezt hallva, nagyon elsomorodtak. Nem akarták elhinni, hogy olyan ártatlan tiszta és jó embert, mint a Megváltó, halálra lehet ítélni, sőt kivégezni. Az utolsó napokban a Megváltó gyakran beszélt tanítványainak közeli megáldoztatásáról, ami őket nagyon lehangozta. Midőn Jézussal az erdőkön és mezőkön át vándoroltak és az Úr Jézus Isten szeretetét példázatokkal tette számukra érthetőbbé, nem tudták elképzelni, hogy hamarosan örökre eltávozik. De még sokkal rejtélyesebb volt számukra az a kijelentés, hogy harmadnapon halálából fel fog támadni. Mindezt csak sokkal később értették meg.

Amikor Krisztus újra visszatért Kapernaumba, megkérdezték a templomadó begyűjtői Pétert, tanítványát: „A ti mesteretek nem fizeti-e a két drakhmát?“ Péter tudta, hogy a zsidók okot kerestek Jézus ellen, s ezért így szólt: „De igen, megfizeti.“ Azonban Júdeában nem mindenkinek kellett templomadót fizetnie. Így Isten szolgáinak, a papoknak és prófétáknak sem, akik az Úrért dolgoztak. Jézus, Isten egyszülött Fia volt, így tehát ő is mentes volt ez alól. Azonban az adószedők Jézust csak közönséges embernek tartották. Krisztus tehát megmagyarázta Péternek, hogy neki miért nem kell a két drakhmát megfizetnie. (Máté 17, 25. 26.) Ekkor hozzáfűzte ezt is: „De hogy őket meg ne botránkoztassuk, menj a tengerre, vedd be a horgot és vond ki az első halat, amely reá akad; és felnyitván a száját, egy pénzt találsz benne, azt kivévén, add oda nékik érettem és éretted.“ Így engedelmeskedett Jézus, Isten Fia, a törvényeknek.

Néha Jézus tanítványai versengtek és kötekedtek, akárcsak az együgyű gyermekek. Egyszer egy ilyen vitatkozás után a következő kérdést intézték a Megváltóhoz: „Vajjon ki nagyobb a mennyeknek országában?“ Ezzel azt akarták kérdezni, hogy melyiküké lesz a mennyben az első hely? Ki lesz a miniszter közülük? Jézus ekkor megpillantott az út szélén néhány gyermeket. Egyiket közülük magához hívta és kezét fejére téve így szólt: „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.“ Ti affelől vitakoztok, ki lesz közületek a legnagyobb, én azonban mondom néktek: „Aki megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában. És

aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.“ Ezt azonban Jézus nemcsak tanítványainak mondotta, hanem nekünk is. Csak azok a gyermekek lehetnek majd a Megváltó kicsinyei, akik már most, mindennap békében, alázatos lelkiületben és egymás megsegítésében élnek.

1939. október 14.

JÉZUS TANÍTÁSA A MEGBOCSÁJTÁSRÓL.

Szövegrész: Máté 18, 15—35.

Aranyszöveg: Máté 6, 14.

Jézus egy napon arra tanította barátait, hogyan lehetséges az emberekkel békességben élniök. Péter e felett mélyen elgondolkozott. Ő ugyanis hirtelen haragú ember volt, ki hamarosan elvesztette türelmét, ha valami nem tetszett neki. Megkérdezte tehát a Mestert: „Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni és neki megbocsájtani? Még hétszer is?“ A törvénytudók ugyanis minden időben azt tanították, hogy az embernek csak háromszor kell megbocsátania. Azonban Jézus így válaszolt: „Nem mondom neked, hogy még hétszer is, hanem hetvenszer hétszer is.“ Mit akart Jézus ezzel Péternek és nekünk is mondani? Hogy ne számoljunk: hányszor bocsátottunk már meg, hanem mindig legyünk készek a megbocsátásra.

Hogy ez a tanítás Péter és a többi apostol számára felejthetlenné váljék, Jézus a következő történetet mondotta el nékik: Máté 18, 23—35.

1939. október 21.

A HETVEN TANITVÁNY KIKÜLDÉSE.

Szövegrész: Luk. 9, 57—62; 10, 1—20.

Aranyszöveg: Luk. 9, 58.

Jézus egyike volt azoknak a ritka embereknek, akik nem keresték a kényelmes életet. Nem hordott pompás ruhákat és nem volt előkelően berendezett háza, bár Atyja a világegyetem Ura. Ő mégis csak szolgált az embereket és legszivesebben a legegyszerűbbeknél, legszegényebbeknél időzött. Követői közül kétségkívül sokan csodálkoztak, hogy Jézus miért nem veszi magát körül szolgálkkal, mint a királyok általában és miért nem biztosít követői számára magas állásokat és gazdagságot. Útközben valaki így szólt Krisztushoz: „Követlek téged, Uram, bárhová mégysz!“ Jézus pedig azt gondolta magában: kedves barátom! Te nem ismered az otthon nélküli vándorélet nélkülözéseit. Odafordult hozzá tehát és így szólt barátságosan: „A rókáknak barlangjuk van és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania.“ Jézus ezzel azt akarta mon-

dani, hogy gondold meg jól, amit cselekszel. Az én utam nem vezet királyi kastélyba, hanem az önmegtágadás és áldozathozatal útja ez.

A Bibliából tudjuk, hogy Jézusnak mégis sok követője volt, kik mindettől nem riadtak vissza és őt mindvégig elkísérték. Nemcsak a tizenkettő, hanem a további 70, aki szívéhez szintén nagyon közel állott. Tanultak Tőle és segítették Őt munkájában. Egyszer ezeket is el akarta küldeni egyedül a városokba és falvakba, hogy megmutathassák, mit tanultak eddig. Azonban mielőtt útnak indultak volna, így oktatta őket: „Ne hordozatok hátizsákokban nagy készleteket.“ Mind ez csak akadályozta volna őket a munkában. Csak oda volt szabad menniük, ahol valóban szívesen fogadták őket és ha beléptek egy otthonba, azt így kellett köszönteniük: „Békesség e háznak!“ Ha valahol befogadták őket, azt egyék, amit elébük adtak, gyógyítsák a betegeket és közöljék az emberekkel, hogy: „Elközelgett a mennyeknek országa.“ De ha valahol nem látták őket szívesen, ne haragudjanak, vagy szomorkodjanak, hanem menjenek tovább, s még a ruhájukra tapadó port is rázzák le. Az Úr majd megbünteti azokat. „Aki titeket hallgat, engem hallgat és aki titeket megvet, engem vet meg; és aki engem vet meg, azt veti meg, aki engem elküldött.“

„Visszatére pedig a hetven tanítvány, örömmel mondván: „Uram, még az ördögök is engedelnek nekünk a Te neved által.“ Az Úr pedig szólt: „Örüljétek, mert a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.“

1939. október 28.

JÉZUS MEGGYÓGYIT TIZ BÉLPOKLOST.

Szövegrész: Máté 11, 25—30; Luk. 17, 11—19.

Aranyszöveg: Luk. 17, 17.

Ha Jézus arra a sok emberre gondolt, kikkel földi élete során jót tett, s akik mégsem figyeltek fel Isten országára, akkor elszomorodott. De ha az a kevés becsületos, egyszerű ember észbe jutott, kik őt szerették és Istent tetteik által dicsőítették, akkor szíve hálával telt meg. És így imádkozott: „Hálákat adok néked Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmeselek elől és a kisdedeknek megjelentetted.“ De Jézus azt akarta, hogy minden ember egyaránt részesüljön a kegyelemben és a segítségben, amely felülről árad. Ezért így szólt: Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelhettetek és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugodalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű.“

Atyja ácsműhelyében az ifjú Jézus gyakran készítette magát a vontató barmok számára.

Ma is így mondják általában, ha valakinek valami nagyon nehéz terhet kell cipelnie: „Húzza az igát.“ Jézus tanácsolja mindenkinek, hogy az élet igáját cserélje fel az ő igájával, mert az ő igája gyönyörűsége és terhe könnyű.

Jeruzsálemben vezető útján Jézus tanítványival együtt átvonult Samárián és Galileán. És mikor egy faluba bementek, tíz bélpoklos férfiú jött elébük már messziről kiabálva: „Jézus, Mester könyörülj rajtunk!“ Ha Jézus betegeket gyógyított, azoknak hitét kemény próbára tette. Csak azokat tudta meggyógyítani, kik maguk is hittek abban. Ezért megparancsolta nekik: „Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak.“ A papok voltak ugyanis a nép orvosai is. Nekik kellett a bélpoklosokat felülvizsgálni, vajjon tényleg megtisztultak-e, s visszatérhetnek-e az emberek közösségébe. Ezért a bélpoklosok mondhatták volna az Úrnak, hogy mindaddig nem mennek, amíg megtisztulásukról saját szemükkel is meg nem győződhetnek. De nem! Ők Jézus első szavára engedelmeskedtek és csodálatos: útközben megszűntek kínos fájdalmaik és a papok előtt már egészséges embereként álltak.

Milyen boldog és hálás lehetett ez a tíz ember! Hazasiettek a lehető leggyorsabban családjaikhoz, kiktől betegségük miatt sokáig el voltak választva. Csak egy samaritánus tért vissza az Úrhoz „dicsőíteni Istent nagy szóval és arccal leborulva az ő lábainál hálákat adván néki.“ Jézus pedig megkérdezte: „Hol van a többi kilence? Nem találkoztak, akik visszajöttek volna dicsőséget adni az Istennek? Ahhoz az egyhez azonban ezeket a szavakat intézte: „Kelj fel és menj el; a te hited téged megtartott.“

Sokan tesznek úgy, mint a kilenc bélpoklos. Az embereknek, akik nekik valami szívességet tesznek, szépen megköszönik, de elfeledkeznek Istennek hálát adni, aki nekünk mindennap annyi jót tesz. Ne mulasszuk el soha az Úrnak naponta hálát adni, az ő kegyelmességéért.

1939. november 4.

JÉZUS SZOMBATON VAKOT GYÓGYÍT.

Szövegrész: János 9.

Aranyszöveg: János 9, 4.

Jeruzsálemben Jézus talált egy vakonszületett embert, ki az utcákon ülve koldult. Abban az időben az emberek azt hitték, hogy a vakság Isten verése valamely bűnért. Tanítványai tehát megkérdezték őt: „Mester, ki vétkezett, ez-é, vagy ennek szülei, hogy vakon született?“ Jézus felelt: „Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei, hanem, azért történt, hogy nyilvánvalóvá legyen benne az Isten dolgai.“ Mert Jézus meggyógyította ezt a vak koldust. Nem úgy, mint egyébkor, csak egy szóval, hanem a földre köpött, nyálából sárt csinált és megkenete vele a vak szeméit és így szólt hozzá: „Menj el, mosakodjál meg a Silóám tavában!“ A vak koldus követte Jézus parancsát, szeméi megnyíltak és látott.

Ezzel azonban a csoda története még nincs befejezve. Sokan, akik ismerték a vak koldust, csodálkoztak ujságolták egymásnak: „Nem ez-é az, aki itt szokott ülni és koldulni?“ „Nem lehet az, csak hasonlít hozzá“ — mondták mások. A meggyógyított azonban bizonyosságot tett felőle mindenkinek.

hogy valóban ő az. Újra és újra elmondta azoknak, akik kíváncsiak voltak rá, gyógyulásának csodálatos történetét. Végül a farizeusok elé vezették őt. Ezek azonban nem tudtak vele örvendezni, sőt kétségbe vonták Jézus isteni küldetését, mert a csoda szombatnapon történt. A farizeusok azt hitték, hogy szombaton nem szabad jót sem cselekedni. De Jézus, a nyugalomnap Teremtője, tudta jól, mit szabad s mit nem szabad tenni. Ezután megkérdezték a farizeusok a vakot: „Te mit tartasz felőle, ki megnyitá a te szemeidet?” És az felel: „Próféta Ő.”

A zsidók azonban még mindig nem akarták elhinni, hogy ez az ember látását visszanyerte. Végül is elhivatták szüleit, kik megerősítették a csodát, bár nem akarták azt Jézusnak tulajdonítani, mivel félték az írástudók haragjától. Ekkor újra szólították a megnyitáshoz embert, hogy Jézusról bizonyosságot tegyen. És ő így válaszolt: „Már mondtam néktek... avagy ti is az ő tanítványai akartok-e lenni?” Szidalmazták hát őt, mondván: „Te vagy az ő tanítványa és hogy milyen hatalommal cselekszi ő ezeket, azt nem tudjuk. A vakonszülött pedig így válaszolt: „Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakonszülöttnek szemeit valaki megnyitotta volna. Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetnék.” A farizeusok pedig így feleltek neki: „Te mindenestől bűnben születél és te akarsz minket tanítani?” Ezzel kivetették őt a templomból.

A Megváltó felkereste ezt az embert és megkérdezte tőle: „Hiszel-e az Isten Fiában?” Az pedig kérdezte: „Ki az, Uram, hogy higgyek benne?” Jézus pedig felelt neki: „Aki beszél veled, az az.” A meggyógyított pedig mondá: „Hiszek, Uram” és imádta Krisztust. Így segített a Megváltó egy alázatos embert a hitre és az ismeretre.

1939. november 11.

A JÓ PÁSZTOR.

Szövegrész: János 10, 1—21.

Aranyszöveg: Ján. 10, 11.

Jézus egy alkalommal összehasonlította magát a jó pásztossal. A tanítványok ismerhették a pásztor életét, hisz Júdeában voltak pásztorok. Tudták, hogy a pásztor gyakran hónapokon keresztül kintmarad nyájával a legelőn. Esténként a nyájakat egy-egy akolba terelik, hogy védve legyenek a vadállatok ellen. Éjszakára ajtónálló őr vigyázott a nyájakra, míg a pásztorok pihentek. Reggel azután kopogtatott a pásztor az akol ajtaján és az őr belülről kinyitotta azt. A pásztor pedig kedves juhait nevével szólítva, vezette ki azokat a legelőre. A bányákra meg különösen ügyelt. Ha valamelyikük szakadékba került, még élete kockáztatásával is kihozta azt onnan. Amelyik nagyon elfáradt az egésznapos ugrándozásban, azt karján vitte haza.

A pásztor képe tökéletesen ráillik a mi Megváltókra. Ő valóban elmondhatta magáról: „Én vagyok a jó pásztor; a jó pásztor életét adja a juhokért. A béres pedig és aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, ha látja a farkast

jönni, elhagyja a juhokat és elszéleszti azokat. Én vagyok a jó pásztor; én ismerem az enyéimet és engem is ismernek az enyéim.” Olv. még: János ev. 10, 1—5.

Újra mondá azért nekik Jézus: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja. Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók; de nem hallgattak rájuk a juhok. Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd és legelőt talál. A tolvaj nem egyébért jő, hanem, hogy lopjon és öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen és bővítködjének.” A Megváltó összehasonlítta magát az ajtóval, mely egy olyan helyre vezet, hol az ember tökéletes védelmet talál, ahol semmitől sem kell félnie. Az emberek szeretnének boldogok és megelégedettek lenni. De csak nagyon kevesen ismerik fel, hogy Jézus az egyetlen kapu az ígért földéhez, hogy Jézusban biztonságban vannak és ő gondoskodik felőlük. Jézus, mint a jó Pásztor, különösen szereti a kisbányákat és karján hordozza azokat.

1939. november 18.

AZ IRGALMAS SAMARITÁNUS TÖRTÉNETE.

Szövegrész: Lukács 10, 25—37.

Aranyszöveg: Luk. 10, 27.

Egy napon egy törvénytudó jött Jézushoz ezzel a kérdéssel: „Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?” Ő pedig felelt: „A törvényben mi van megírva? Mint olvasod?” Az írástudó valóban okos ember volt és néhány szóban összefoglalta a törvények tartalmát: „Szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből és teljes lelkedből, és minden erődből, és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.” Jézus pedig mondá neki: „Jól feleltél; ezt cselekedd és élsz.” Az írástudó most már valóban megelégedhetett volna és elhetett volna az ő szavai szerint, de feltette azt a további kérdést, melyen társaival annyit vitakozott már: „Ki az én felebarátom?” Hogy hallgatóságának megmagyarázza, ki a felebarátunk, Jézus a következő példázatot mondta: Olv.: Luk. 10, 30—35. Befejezésül Jézus megkérdezte: „E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, ki a rablók kezébe esett?” Az írástudó nem felelhetett mást, mint azt, hogy: „Aki könyörült rajta.” Ekkor Jézus így szól hozzá: „Eredj el és te is ekképpen cselekedjél.”

Ezzel Jézus örök időkre megoldotta azt a vitás kérdést, hogy: „ki az én felebarátom?” Akkoriban azt gondolták az emberek, hogy idegenek, vagy más nép tagjai egyáltalában nem lehetnek felebarátaik. Felebarát csak az, aki éppen olyan gazdag és előkelő, mint ők maguk. Jézus szavai szerint azonban felebarátaink mindazok, kik velünk együtt járnak iskolába, kikkel az utcán együtt járunk, kik nyomorban és szükségben szenvednek, egyszóval mindazok, kik segítségünkre szorulnak. Ugy segítsünk felebarátainkon, mint ahogyan mi szeretnénk, hogy rajtunk segítsenek.

1939. november 25.

JÉZUS MEGLÁTOGATJA MÁRIÁT ÉS MÁRTÁT

Szövegrész: Luk. 10, 38—42; 11, 37—54.

Aranyszöveg: Luk. 10, 42.

Jézusnak sok barátja volt az emberek közt. Ezek türelmetlenül várták, hogy hozzájuk is betérjen, ha városukon keresztülhaladt. Jézusnak nem volt otthona, s így ő maga örült, ha ilyen helyeken tanítványaival csendben megpihenhetett.

Nem messze Jeruzsálemtől fekszik egy kis falucska, melynek neve Bethánia. Itt lakott két nővér: Mária és Márta, bátyjukkal, Lázárral. Tudjátok, hogy ő volt az, akit Jézus feltámasztott. Egy napon Jézus találkozott Mártával, aki kérte, töltsön néhány órát az ő hajlékukban. Jézus örömmel elfogadta a kedves meghívást.

A testvérek boldogok voltak, hogy Jézust otthonukban láthatták és Jézus beszélt Isten országáról, melyet ő az emberek szívében szeretne megalapítani. Sohasem beszélt ő olyan mélyrehatóan, mint mikor egyeseknek szólt, kiket jól ismert. Ezek az órák valóban feledhetetlenek voltak mindkét nő számára. Mialatt ő tanított, Mária, ahogy Lukács evangélista leírta, lábainál ülve hallgatta őt. Jobbat nem is tehetett volna. „Márta pedig foglalatlan volt a szüntelen való szolgálatban.“ Mint gondos háziasszony, süttött-főzött, nehogy az Úr valamiben is hiányt szenvedjen. Közben azonban úgy gondolta, hogy húga is segíthetne neki és ezért megkérdezte az Urat: „Nem gondolod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért neki, hogy segítsen.“

Jézus így felelt a szorgalmas Mártának: „Márta, Márta, szorgalmas vagy és sokra igyekszel: de egy a szükséges dolog; és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik ő tőle.“

Jézus ezzel azt akarta mondani Mártának, hogy: „Leányom, te dolgozol és fáradsz, mialatt én itt vagyok. Számomra az eledel nem fontos. Mária okosabb volt, mikor lábaimhoz telepedett, hogy engem hallgasson. Ha én vendégetek vagyok, megvan a kiváltságotok, hogy sok örökértékű tanítást halljatok. Isten szavára figyelni fontosabb, mint házimunkát végezni.“

Másik napon egy farizeus meghívta Jézust ebédre. Jézus szívesen eleget tett kívánságának. A zsidóknál szokásban volt, hogy evés előtt kezeiket alaposan megmosták. Nemcsak tisztasági szempontból, hanem azért is, mert ezzel vallásuk egyik követelményének tettek eleget. Minden házban voltak erre a célra külön edények is. Múltán csodálkozott tehát a farizeus, hogy Jézus ezt a ceremóniát elhanyagolta. Az Úr észrevette ezt és így szólt: „Ti farizeusok, jóllehet a pohárnak és tálnak külső részét megtisztítjátok: de a belsőtök rakva ragadománnyal és gonoszossággal.“ Ezzel Jézus azt akarta mondani, hogy ők csak külső, látszólagos cselekedetekre vigyáznak, a jó külszint igyeksenek megtartani, mitsem törődve azzal, hogy szívüket büntől mentesen, tisztán őrizték meg.

Ez alkalommal több kemény szót mondott még Jézus a farizeusokra, mert csak így tudott házigazdájának javára szolgálni. És mi reméljük, hogy ez a látogatás a farizeus lelkének üdvösségére szolgált.

1939. december 2.

PÉLDÁZAT A GAZDAG FÖLDESÜRRŐL.

Szövegrész: Luk. 12, 1—21.

Aranyszöveg: Luk. 12, 34.

Egyszer olyan sok ember jött a Megváltóhoz, hogy azok majd összetaposták egymást, hogy közelébe kerülhessenek. És Jézus ezek számára is tartogatott mondanivalót. „Mert nincs olyan rejtett dolog, mely napfényre ne jöjjön; és oly titok, mely ki ne tudódnék.“ Ezt Jézus a gyermekek számára is mondta, akik szeretik azt hinni, hogy elérjethetnek valamit, vagy szüleik előtt valami hamisságukat eltitkolhatják, úgy, hogy sohasem tudódik ki. „Minden napfényre kerül“ — ezt tartja már a régi közmondás is. Egész csodálatos módon derít ki Isten néha dolgokat, melyeket mi, emberek oly szívesen titokban tartottunk volna.

Azután Jézus így folytatta: „Ne féljétek azokat, akik a testet ölik meg és aztán többet nem árthatnak. De megmondom néktek, tiktől féljétek: Féljétek attól, kinek hatalma van titeket az örök kárhozatra vetni.“ Sok keresztény szülő gyermeke fél attól, hogy *pajtásai* kinevetik, ha imádkozik, vagy ha bátor keresztényhez méltó módon viselkedik. Esetleg meg is vethetik meggyőződéséért. Jézus azonban óva int bennünket attól, hogy emberektől féljünk. Hanem, ha „valaki vallást tesz én rólam az emberek előtt, az embernek Fia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt.“ Jézus kezeiben nyugodtak és gondtalanok lehetünk.

Jézus, hogy a földi javak hiábavalóságát példázza, a következő történetet mondta: Olv.: Luk. 12, 16—19. Ez az ember teljesen elfeledkezett arról, hogy gazdagságát is csak Istennek köszönheti és nem gondolt rá, hogy neki meghálálja. Az nem jutott eszébe, hogy a szűkölködőknek juttasson és hogy kenyerét megszegje az árváknak és éhezőknek. Csak az foglalkoztatta elméjét, hogy hogyan tudná gazdagságát a következő esztendőben mennél jobban kiélvezni. Ugy tett, mintha mindez a gazdagság sajátja lett volna, saját kenyelmére és most már független lenne mind az emberektől, mind magától a jó Istentől. Olv.: Luk. 12, 20—21. az Isten válaszát. Gyermekek, jegyezték meg: mindaz, amit elajándékozunk az inségeknek az gazdagabbá tesz az Úrban.

1939. december 9.

TÖRTÉNET AZ ÉBER SZOLGÁKRÓL.

Szövegrész: Luk. 12, 35—57.

Aranyszöveg: Luk. 12, 40.

Ebben az időben Jézus beszélt tanítványainak nemcsak közeli haláláról, hanem győzedelmes visszajöveteléről is. Akkor azonban nem mint egyszerű, szegény ember fog a földre jönni, hanem mint király és a világ bírása és azokat, kik hűségesen várták őt, magával viszi a mennybe. Ezért mondta tanítványainak újra és újra: „Legyetek hasonlóak az olyan emberekhez, akik az ő urukat várják.“ „Boldogok a szolgák, akiket az Úr, mikor hazajő, ébren talál.“ „Ezután pedig jegyezték meg, hogy ha tudná a ház gazdája, mely órában jő el a tolvaj, vigyázna és nem engedné, hogy az

ő házába törjön.“ „Ti is azért legyetek készek, mert amely órában nem gondolnátok, abban jő el az embernek Fia.“

Azután elmondott a Megváltó egy történetet, melyben megmutatta, milyen fontos, hogy minden percben készek legyünk Isten ítélszéke elé járulni. Milyen szép, ha egy földesúrnak egy megbízható intézője van, akit szolgálói és szolgálóleányai fölé helyezhet. Aki kiadja bérüket és ellenőrzi munkájukat, hogy urának gazdagságát okos besosztással növelje. Akinek ilyen szolgálói vannak, az nyugodtan indulhat útnak. Visszatértek mindent a legnagyobb rendben fog találni. A hú intézőt megjutalmazza és minden birtokának gondnokává teszi.

De ha az intéző azt mondja: Uram elutazott. Ki tudja mikor jön újra vissza. Valószínűleg nagyon soká. Talán meg is hal útközben? Most én vagyok itt az úr! Akkor elkezd a szolgálókat kínozni és megvonja tőlük jogos bérüket, ő maga pedig a legfinomabb ételeket és italokat fogyasztja és dőzsöl. — De egy napon váratlanul megérkezik az úr és még mielőtt a hűtlen szolga feleszmélhetne, már ott is van kocsija a ház előtt. Oh, jaj, mi lesz most az ő sorsa! Ura azonnal látja, hogy mit tett az ő távolléte alatt. A szolgálók pedig tanuskodnak ő ellene. Semmi sincsen rendben. A termés elhanyagolt! Az úr maga elé idézi a hűtlen szolgát számadásra. Szidással és gyalázattal üzik el a háztól, s mindent meg kell térítenie, amit hanyagsága és pazarlása miatt kárbaveszni engedett.

Ennek a történetnek tanulsága igen egyszerű. Valaki gondolhatja magában: „Még soká lesz az, amikor Jézus eljő. Addig azt csinálom, amit akarok és ami nekem tetszik. Ha megtudom, hogy eljövetele már közel van, még mindig ráérek előkészülni.“ Aki így gondolkozik, nagy veszélyben forog. Abba a kísértésbe esik, hogy állandóan rosszat tegyen, anélkül, hogy észrevenné. Egykor majd eljön Jézus, sokkal hamarabb, mint ahogy az ilyen emberek gondolják. És akkor nem lesznek készek és arra, hogy elkészüljenek, késő lesz. Az ilyen emberek el fognak veszni. Azért mi, gondoljunk minden nap mai aranyszövegünkre és kérjük az Urat, hogy bocsássa meg vétkeinket és készítsen el minket az ő szent országá számára.

1939. december 16.

PÉLDÁZAT A FÜGEFÁRÓL. JÉZUS MEGGYÓGYÍT EGY BETEG ASSZONYT SZOMBATON.

Szövegrész: Luk. 13, 6—17.

Aranyszöveg: Máté 7, 19.

A Megváltó gyakran megkísérelte meggyőzni az embereket arról, hogy szükséges megváltozniok. Ezért mondott nekik olyan történeteket, melyek gondolkozásra kényszerítették őket. Ma is egy ilyen történetet fogunk hallani.

Volt egyszer egy gazdag ember és ennek az embernek egy nagy kertje, sok-sok szőlőtökével és gyümölcsfával. A kert közepén állott egy gyönyörű fügefafa. Hatalmas koronájának árnyékában játszo-

tak a gazda gyermekei legszívesebben. Azonban, ha a gazda eljött a fügefafa termését megnézni, sohasem talált rajta egyetlen szemet sem. Egy alkalommal azután így szólt kertészához: „Ime három éve járok gyümölcsöt keresni e fügefán és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába?“ A kertész szerette a meddő fát is és kérlelni kezdte urát, mondván: „Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg körös-körül megkapálom és megrágyázom: és ha gyümölcsöt terem jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.“

Jézus ezzel befejezi a történetet. Hogy a gazda hajlott-e kertésze szavára, azt már nem tudjuk meg. De nem is ez a történet célja. Jézus ezzel csak azt akarta szemléltetni, hogy a mennyei Atya és ő maga is mennyit fáradozik értünk. Nem veti el azt az embert, aki már háromszor is engedetlen volt és újra kegyelmébe fogadja. Gyakran megtörténik, hogy az emberek elfordulnak az Úrtól és vakságukban mit sem akarnak róla tudni. Végül Isten nem tehet másként, — el kell az ilyen embert ejtenie.

Éppen így van sok gyermekkel is. Szívesen tennék a jót, de rossz barátok félrevezetik őket gyakran anélkül, hogy erről tudnának. Egyik gonosztett követi a másikat, míg végül nincs menekvés! Jézus hív minden gyermeket. Menjetelek Hozzá, ő megbocsát a megtérő bűnösnek.

Midőn Jézus szombaton a zsinagógában tanított, felkereste egy asszony, aki már 18 éve beteg volt, úgy, hogy teljesen meggömbült és nem tudott felegyenesedni. És mikor Jézus észrevette őt, így szólt: „Asszony, feloldattál a te betegségedből.“ És reá veté kezét és az azonnal felegyenesedett és dicsőíté az Istent.

A zsinagóga feje pedig nagyon haragudott a szombati gyógyításért és így szólt: „Hat nap van, amelyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek hát és gyógyíttassátok magatokat és ne szombaton.“ Jézus pedig felelt: „Képmutató, szombaton nem oldja-e el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól és nem viszi-e itatni? Hát ezt az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött íme 18 esztendeje, nem kellett-e feloldani eme kötélből szombaton?“ És akik a mi Urunk, Krisztusunk ellen voltak, azok mind megszégyenülten elhallgattak.

1939. december 23.

JÉZUS TANITJA A NÉPET.

Szövegrész: Luk. 13, 22—35.

Aranyszöveg: Máté 23, 37.

Jézus falvakon és városokon keresztül haladt Jeruzsálem felé, útközben tanítva a hozzáfordulókat. Egyszer a nép közül valaki azt kérdezte: Uram, avagy kevesen vannak-e akik idvezülnek? Jézus erre azt válaszolhatta volna, hogy ez egy olyan kérdés, melyre csak a mennyei Atya tudna felelni, azonban ő ennek az embernek figyelmét saját üdvösségére irányította, mikor így szólt hozzá: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun; mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem lehetnek.“ Aki majdan a mennyország polgára akar lenni, annak minden erejével erre kell igyekeznie,

törekednie; ez azt jelenti, hogy megfeszített erővel kell bűneinek legyőzésén dolgoznia. A többiek úgy járnak, mint az a diák, ki iskolába menet addig ácsorog, játszik az utcán, míg végül elkésik. Nem eresztik már be az osztályba és szégyenszemre az egész órát az ajtó előtt kell eltöltenie. Vagy mint Jézus mondta: mint az elkésett vendég valamely menyegzőn, mikor a vendégsereg már egybegyűlt és a gazda bezárta az ajtót. Kívül áll majd, zörgetve az ajtót és mondja: Uram, Uram, nyisd meg nekünk, és ő felelvén, ezt mondja nekik: „Nem tudom, honnét valók vagytok ti; akkor kezditek mondani: Te előtted ettünk és ittunk és a mi utcáinkon tanítottál; de ezt mondja: Mondom néktek, nem tudom, honnét valók vagytok ti; távozzatok el tőlem mindnyájan, kik hamisságot cselekesztek.“ „És ime vannak utolsók, akik elsők, és vannak elsők, akik utolsók lesznek.“

És ugyanazon a napon farizeusok jöttek hozzá, jóakarátúan figyelmeztetve őt, hogy meneküljön, mert Heródes az Ő életére tör. Heródes Palesztina egy részének királya volt s ő ítélte Keresztelő Jánost is halálra. De Jézus nem félt sem Heródestól, sem

katonáitól, mert tudta, hogy Isten nem engedi meg, hogy neki valami baja történjék, mielőtt küldetését be nem fejezte. Ezért megkérte a farizeusokat, hogy mondják meg Heródesnek, hogy ő nyugodtan fog utazni, az embereket gyógyítani, és tanítani fogja mindaddig, míg megáldoztatásának ideje el nem érkezik.

Jézus Jeruzsálemre gondolt, a gyönyörű templomra, melyben napról-napra folytak a nép bűnéért az áldozatok, melyeknek az volt a rendeltetésük, hogy erősítsék, ébrentartsák a nép hitét az eljövendő Messiásban. Még mindig várták a Messiást, s nem is gondoltak arra, hogy közöttük jár. De a legszomorúbb az, hogy élete ellen törtek, mint ahogyan régen Isten embereit és a prófétákat is megölték. Fájdalmában kiáltott fel Jézus: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! hányszor akartam gyermekeidet összegyűjteni, de ti nem akartátok!“

1939. december 30.

A negyedévi összes aranyszövegek és leckék ismételése.

Rövid beszámoló a munkáról

Ha valaki az Advent Misszió tanítói és gyógyító munkájáról szerez tudomást, úgy önként felvetődik az a kérdés: Vajjon mi képezi ennek az egyháznak alapvető hittételét és hogyan képes több mint 700 nyelven irányítani működését végig az egész világon.

Elsősorban magunk adunk egy rövid ismeretést, s azután nyilatkozzanak azok, akiknek módjukban állott működésünket függetlenül, minden szempontból megvizsgálni.

A hetednapot ünneplő adventisták a Szentírást tartják a hitélet és hitelvek szabályának. Krisztusban hisznek, ki egyedül válthat meg a bűntől és Krisztus a példaképük mindennapi életükben, tudván, hogy „példát adott nekünk, hogy az Ő nyomdokaiban járjunk.“

Az Advent Misszió célja tehát minden országban, minden közösségben, hogy tagjai becsületes, szorgalmas, mértékletes életet éljenek, békességben és embertársaik iránti szolgálatkészségben. Így intette Pál apostol az Újszövetség egyházát, hogy: „tartassanak könyörgések, imádságok... minden emberért, királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel.“ (1. Tim. 2, 1. 2.)

A Szentírás alapján az Advent Misszió tagjai hisznek Krisztus közeli második eljövételében és ez a tény buzgó tevékenységre sarkalja

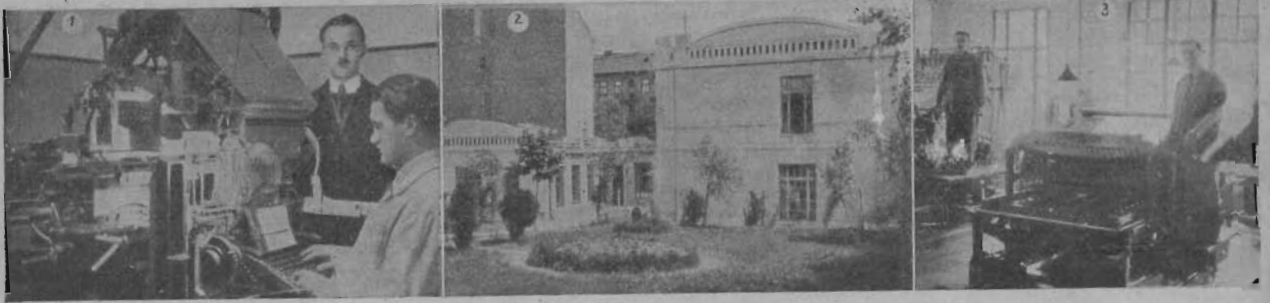
őket, hogy az előkészületre felhívó evangéliumi üzenetet a föld minden országába eljuttassák. Ezernyi úton-módon: sajtótermékek, iskolák, kórházak, evangélisták, tanítók, orvosok, ápolónővérek, könyvterjesztők és önkéntes misszionáriusok által, sietve viszik az örömteli, de ünnepeyes üzenetet, hogy Krisztus nemsokára eljön hatalommal és dicsőségben.

Az Advent Misszió magyar csoportja igen üdvös munkásságot végez. Budapesti nagy nyomdájában százezerszámra készülnek az Evangélium tárgyköréből vett füzetek és könyvek. Hatalmas ifjúsági tanító könyvek és országoshírű tudósok egészségügyi munkái itt látnak napvilágot, hogy áldásává legyenek az egész nemzetnek.

Szakértő megfigyelők nyilatkozatai:

Dr. J. E. Brown, a Keresztény Munkások Nemzetközi Társaságának (International Association of Christian Workers) az elnöke nemrég megjelent könyvében a következőket írta:

„Jézus Krisztus szervezett egyháza és az Advent Misszió alapvető elvei között ellentét nincs... A Biblia minden sarkalatos tételét: a szeplőtelen fogantatást, a szűztől születést, a keresztrefeszítést, a feltámadást és mennybemene-

Kiadóhivatalunk: 1. Legújabb típusú szedőgép. 2. Nyomda és a kiadóhivatal épületei. 3. Részlet a gépteremből.

telt, Krisztus istenségét, engesztelő szolgálatát, másodszori eljövételét, a Szentlélek és a Biblia csalhatalanságát az Advent Misszió teljes egészében hiszi és vallja.”

Amerika egyik legismertebb papi személye, néhai Dr. S. Parker Cadman, amikor az Egyházi Szövetség Tanácsának (Federal Council of Churches) elnöke volt, a napilapokban „vallásrovatot” vezetett, kérdés és felelet formájában s magyarázta, hogy az Advent Misszió tagjai a Tízparancsolat negyedik parancsolata értelmében a hetedik napon, szombaton ünnepelnek és többek közt így nyilatkozott:

„Az önmérséklést tanácsolják, mert hitük jellegzetessége az, hogy Krisztus másodszori közeleli eljövetele az Ő ígéréten alapszik. De nem jelölik meg eljövételének pontosan megszabott idejét... Legszembetűnőbb: nyugodt, rendezett és hasznos vallási szokásuk és foglalkozásukban gyakorolt becsületességük.

Délafrikában egyik törzs lakóhelyén, a határ mentén felállított új kórház megnyitása alkalmából az angol kerületi biztos a következőt írta:

„A legnagyobb érdeklődéssel figyeltem ennek a munkának a fokozatos haladását és most őszinte örömmel látom, hogy a kórház immár készen áll arra, hogy megkezdje áldásos működését. A legmelegebb elismerésemet fejezem ki az Advent-Missziónak a nemeslelkűség szellemében végzett munkáért. Végtelenül nagyrabecsülöm a nép jóléte érdekében nyilvánvalóan a kormányzáság jóváhagyásával folytatott munkálkodásukat. A Profektorátus vezetősége nevében Isten áldását kérem munkájukra.”

Délamerika egyik legnagyobb városának iskoláigazgatója, aki állandó érintkezést tart fenn

az Andesekben élő indián törzsekkel, a következőket írta:

„Az Advent-Misszió figyelemreméltó eredményt ért el az indiánoknál... Különösen a magas fensíkon élő több ezer főnyi Ayama-indiánok hallgatják buzgón az evangéliumot és ugyanilyen lekesedéssel látogatják mindennap az iskolát, ahol nemcsak az írás és olvasás tudományát sajátítják el, hanem megtanulják a helyes életmód követését is. Az indiánok oktatására szolgáló iskola egy példás tisztaságú házban van. Az alkoholfogyasztás ezek között az indiánok között teljesen megszűnt, amint száműzve van innen a szeszes italok minden fajtája. És valamennyi indián őszinte szívvel tesz eleget minden kötelességének.”

Missziós vállalkozásainkra vonatkozóan a föld minden részéről és minden nyelven érkeznek állandóan hasonló nyilatkozatok.

Missziós munkálkodásunk betölti istenadta rendeltetését: „... akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek, és ágazatnak, és nyelvnek, és népnek.”

Nálunk az Advent Misszió csodálatos erőfeszítést tesz, hogy az Evangélium tanássa szerint enyhítse az öregek és betegek súlyos kesztyét. A párezer tagot számláló magyarországi Advent Misszió minden tagja evangéliumi örömmel adakozik a szegény, beteg és öreg testvérek eltartására. A nemzetépítő szociális munkában példaadóan halad az élen. Nemcsak a saját testvéreiket, de a kívülállókat is segítik. Vattán (Borsod megye) Otthont létesített aggok számára, ahol még a Vitézi Szék és a HONSZ tagjai közül is néhányan helyet és ellátást kapnak ingyen ajándéku.

ADVENTHIRNŐK a magyarországi H. N. Adventisták negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlönye

Szerkesztésért és kiadásért felel: Veszeloyszky Gyula

EGYES SZÁM ÁRA 20 FILLER

Gyarmati és Bős nyomda, Budapest — A nyomdért felelős: Bős Ferenc